

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

41

Ο Θάνατος
του Φάουστ

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ 'Ο ΞΙΝΗΝΑΣ
ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τὸ Φεγγάρι... καίγεται!

ΕΙΝΑΙ μιά θραδὺ ἀνοιξιὰτικὴ καὶ γλυκειά. Οἱ δρόμοι εἶναι γεμάτοι διαβάτες, ποὺ πηγαίνουσιν εὐθυμοὶ καὶ γελαστοί, εὐχαρῖστημένοι ποὺ ἔχει περάσει πιά ὁ ψυχρὸς, ἀφιλόξενος χειμῶνας.

Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ποὺ περπατᾷ πάνω στὰ πεζοδρόμια, εἶναι κι' ἓνας μικρόσωμος νάνος μὲ κωμικὰ χαρακτηριστικά καὶ μεγάλη γαμψή καὶ γελοία μύτη. Εἶναι ὁ ξεκουστός Κοντοστούπης, ὁ φίλος καὶ βοηθὸς τῶν Ὑπεράνθρωπων καὶ τοῦ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, τοῦ φημισμένου Ἑλλήνα Ὑπεράνθρωπου.

Ὁ Κοντοστούπης περπατᾷ καμαρωτὰ μὲ τὸ κεφάλι ψηλά καὶ τὸ στήθος προτεταμένο, σὰν στρατηγὸς ποὺ γυρίζει ἀπὸ μιά μεγάλη νικηφόρα νίκη.

Περπατᾷ μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὸ φεγγάρι, ποὺ ὀλόγεμο ταξιδεύει μέσα στὸν καθαρὸ οὐρανὸ. Σκέπτεται:

«Εἶμαι σπουδαῖος! Εἶμαι ἔφθαστος! Εἶμαι ἀσύγκριτος! Δὲν εἶμαι μόνο μεγάλος πολεμιστὴς καὶ φοβερός κυνηγός, ἀλλὰ καὶ μεγάλος ποιητής! Οἱ ὅτιχοι ποὺ ἔφτιαξα γιὰ τὸ φεγγάρι εἶναι ἀπὸ τοὺς καλύτερους τοῦ κόσμου!...»

«Ὡ θλιμμένη Σελήνη! Στὴ μοναξιά τῶν Οὐρανῶν

οκουντουφλοοκουντουφλᾶς . »

— Στραβός εἶσαι, νάνο; γρυλλίζει ἕνας διαβάτης. Μὲ ξεγύχισες! Θὰ σοῦ δώσω καμμιὰ καὶ θὰ σὲ κάνω ἕνα μὲ τὸ χῶμα!

— “Ἐ; κάνει ὁ Κοντοστούπης ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. Σὲ μένα τὸ εἶπες αὐτό, ρὲ τσόφλι; Τὸ σκέφτηκες καλὰ πρὶν μιλήσης;

Τὸ «τσόφλι» εἶναι ἕνας ἀντρακλας ὡς ἐκεῖ πάνω, σωστός γιγαντίας!

— Ναι, παλιομπασμένο!, γρυλλίζει. Σὲ σένα τὸ εἶπα!

— “Α!, λέει ὁ νάνος. Κι’ ἐγὼ νόμιζα πὼς τὸ εἶπες σέ... μένα! “Ἐχε χάρι πού ἔχουμε πανσέληνο ἀπόψε, ἄλλοιῶς...

Καὶ ξεμακραίνει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ. Πιὸ πέρα, συνεχίζει τὴν ἀπαγγελία του:

«“Ω θλιμμένη Σελήνη!
Σκουντουφλοοκουντουφλᾶς
καὶ χαζοτριγυρίζει
στὴ μοναξιά τῶν οὐρανῶν!
Σὲ τραγουδαὶ ὁ ποιητὴς
ὁ Κοντοστούπης... ὦχ!...
Τὶ ἦταν αὐτό;»

“Ενα βαρὺ χέρι πέφτει στὸ σθέρκο τοῦ Κοντοστούπη διοντάς του μιὰ δυνατὴ καρπαζιά καὶ κάνοντάς τον νά... δαγκώσῃ τὴ γλῶσσα του!

— “ὦχ!, οὐρλιάζει ὁ νάνος. Μὲ θαρέσανε μπαμπέσικα μὲ χειροβομβίδα! “Οποιοσδήποτε αὐτὸ θὰ πεθάνῃ... ἀκοιτώντος!

Γυρίζει καὶ ἀντικρύζει τὸν ἴδιο ἀντρακλα!

— “Ε... ἐσὺ μὲ χτύπησες; τραυλίζει.

— Ναι! “Εγὼ σὲ χτύπησα, γιατί μὲ ξαναπάτησες, ἐξάμβλωμα!

— “Α!, κάνει ὁ Κοντοστούπης. Κι’ ἐγὼ νόμιζα. ὅτι μὲ χτύπησες... ἐσὺ! Χμ!

Καὶ φεύγει πάλι ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ.

Πλησιάζει τώρα στὸ σπῆτι τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ τοῦ “Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ὅπου μένει κι’ αὐτός. “Ο “Ελληνας καὶ οἱ φίλοι του μένουν τώρα σ’ ἕνα ἄλλο σπῆτι, σὲ μιὰ ἡσυχὴ γειτονιά τῆς πόλεως. “Ενας μεγάλος πυκνόφυτος κήπος τριγυρίζει τὸ σπῆτι.

“Ο Κοντοστούπης μπαίνει στὸν κήπο καὶ ἀνεβαίνει στὴ βεράντα. “Εκεῖ, γονατίζει, σηκώνει τὰ χέρια του πρὸς τὸ φεγγάρι καὶ ἀπαγγέλλει πάλι:

«Εἶδες, ὦ θλιμμένη Σελήνη,
τὶ παθαίνω γιὰ σένα!
Μὲ χτυποῦν στὸ κεφάλι
μέ... χειροβομβίδες!
“Η ψυχὴ μου εἶναι γεμάτη
φλόγες.. πύρινες φλόγες...»

Σωπαίνει ξαφνικὰ καὶ μένει ἀσάλευτος, γονατιστός, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ μὲ τὴν ἀνάσα κομμένη.

— Χρι... Χριστουλάκη μου! τραυλίζει. Χά... χανομαστε! Δέν... δὲν τὴν ἔκοβα καλύτερα τὴ γλῶσσα μου; Μόλις εἶπα «φλόγες», τὸ φεγγάρι τυλίχτηκε ἀπὸ φλόγες! Πανα-

γίτσα μου! Τὸ φεγγάρι καίγεται! Τὸ φεγγάρι καίγεται! Βοήθεια!

Τινάζεται ξαφνικά ὄρθιος καὶ μπαίνει ὀρμητικὰ μέσα στὸ σπíti.

Στὸ σαλόνι, εἶναι καθισμένοι καὶ κουβεντιάζουν ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο μὲ τὸ μεγαλοφυῆ ἐγκέφαλο, ὁ πανίσχυρος Ὑπεράνθρωπος, ἡ γυναῖκα του Ἑλσα, ὁ Ντάνυ ὁ ξακουστός Κεραινός καὶ ἡ ὁμορφὴ καὶ χαριτωμένη Ντιάνα, ἡ Ἀστραπή. Σὲ μιὰ γωνιά, ὁ Τσιπιτοίπ, τὸ τερατάκι μὲ τὸ μεγάλο ράμφος πουλιοῦ, εἶναι ξαπλωμένος σ' ἓναν καναπέ.

Ὁ Κοντοστούπης μπαίνει σὰν σίφουνας καὶ τρέχει πρὸς τὸ τηλέφωνο ξεφωνίζοντας:

— Ἄγιοι Πάντες! Καίγεται! Κ α ί γ ε τ α ι, σὰς λέω! Ὡχ, ἡ καρδούλα μου!

— Τί τρέχει, Κοντοστούπη; ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Τί καίγεται;

Χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, ὁ νάνος σηκώνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ λέει:

— Δόστε μου τὴν πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία! Ναί! Ἀμέσως! Ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία; Βοήθεια! Τρέξτε! Τὸ φεγγάρι! Τὸ φεγγάρι... καίγεται! Τὸ φεγγάρι ἄρπαξε φωτιά! Τρέξτε! Τί; Εἶμαι τρελλός; Ἐ γ ώ; Ὁ μεγάλος Κοντοστούπης.. τ ρ ε λ λ ό ς; Ἀνοίξτε τὰ στραβά σας, βρὲ ζῶα, καὶ κυττάξτε στὸν οὐρανὸ! Τὸ φεγγάρι καίγεται, σὰς λέω!

Ἀκουμπάει μὲ θρόντο τὸ

ἀκουστικὸ καὶ στέκεται μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα, ἀνεβοκατεβάζοντας κωμικὰ τὴ μεγάλη γαμψή μύτη του.

— Κοντοστούπη, λέει ὁ Κεραινός, ἔλα κοντὰ νὰ μυρίσω τὰ χνῶτα σου! Φαίνεται πὼς τράθηξες μερικά... οὐζᾷς ἀπόψε!

Ὁ Κοντοστούπης σηκώνει μὲ ἀπόγνωσι τὰ χέρια του ψηλὰ καὶ τὰ κατεβάζει πάλι.

— Θεοῦλή μου! Δέ... δέ μὲ πιστεύουν! Βγῆτε ἔξω, μωρέ! Βγῆτε ἔξω καὶ κυττάξτε τὸν οὐρανὸ!

Μὰ κανένας δὲ σαλεύει ἀπὸ τὴ θέσι του.

Ὁ Τσιπιτοίπ λέει ἀπὸ τὸν καναπέ του:

— Κοντοστούπη, εἶσαι πολλὸς μὰ ντὲν μπορείς νὰ μᾶς τὴ σκάσης! Ντὲν εἶναι πρωταπριλιά σημεῖρα!

Καὶ τότε ἀπὸ τὸ δρόμο ἔξω ἀκούγονται τρομαγμένες κραυγές:

— Τὸ φεγγάρι! Κυττάξτε τὸ φεγγάρι! Ἀρπαξε φωτιά! Σῶσε μας, Θεέ μου!

— Ἀκοῦτε; φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Ἀκοῦτε; Ὡχ, ἡ καρδούλα μου! Πεθαίνω!... Κρύψτε με κάπου ὅπου νὰ μὴ βλέπω καὶ νὰ μὴν ἀκούω τίποτα!

Τρέχει καὶ χώνεται κάτω ἀπὸ... τὸν καναπέ τοῦ Τσιπιτοίπ!

Οἱ ἄλλοι πετάγονται ἔξω, στὴ θεράντα.

Αὐτὸ ποὺ ἀντικρύζουν εἶναι καταπληκτικὸ, τρομακτικὸ καὶ ἀπίστευτο!

Με τὸ τηλεσκόπιο

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ξεχει πραγματικά ἀρπάζει φωτιά! Φλόγες τὸ ἔχουν τυλίξει καὶ σαλεύουν ἀπαίσια μέσα στὸ σκοτεινὸ οὐρανό!

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει ἡ Ἑλσα. Ἦρθε ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου!

— Μή... μὴ μοῦ τὸ λές αὐτὸ καὶ μὲ πιάνει ἡ καρδιά μου! ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Κοντοστούπη μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἡ... συν... συντέλεια τοῦ κόσμου! Θεουλᾶκη μου! Δὲν θέλω οὔτε ν' ἀκούω οὔτε

— Σήκω, ἂν σοῦ βαστάει, ντέ:, φω-
νάζει ὁ Κοντοστούπη

νὰ βλέπω... ὦχ, ἡ καρδούλα μου!

— Εἶναι καταπληκτικό!, λέει ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο. Εἶναι φοβερό! Τὸ φεγγάρι καίγεται! Ἰῶς μπορεῖ νὰ συνεβῇ αὐτό; Μήπως τὸ χτυπήσε κανένας κομήτης ἢ κανένας μεγάλος ἀερόλιθος;

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι ἡ Ἀστραπή μένουν σιωπηλοὶ μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ ἀπὸ τὴν ἐκπληξι καὶ μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ ἀλλόκοτο οὐράνιο φαινόμενο.

— Ἴσως, συνεχίζει ὁ Ἑλληνας (*) τοὺς συλλογισμοὺς του, ἴσως ἔγινε πάνω στὸ φεγγάρι καμμιὰ αὐτόματι ἀτομικὴ ἐκρηξις! Ἐνα πρᾶγμα ὅμως εἶναι βέβαιο: ἂν τὸ φεγγάρι ἐκτραγῇ ἢ θγῇ ἀπὸ τὴν τροχιά του, θὰ θγῇ καὶ ἡ Γῆ ἀπὸ τὴν τροχιά της καὶ ἡ Ἀνθρωπότης θὰ καταστραφῇ ἀπὸ πλημμύρες καὶ καταποντισμοὺς! Ἰὰ νερά τῶν ὠκεανῶν θὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν κοιτὴ τους καὶ τὰ χιόνια τῶν Πόλων θὰ λυώσουν, πλημμυρίζοντας τὰ πάντα καὶ πνιγώντας τοὺς ἀνθρώπους! Ὀλόκληροὶ ἤπειροι θὰ καταποντιστοῦν καὶ ὅλες οἱ πολιτεῖες τοῦ κόσμου θὰ γκρεμιστοῦν ἀπὸ πρωτοφανεῖς σεισμούς! Ὁ Θεὸς νὰ λυπηθῇ τοὺς ἀνθρώπους!

— Ἀχ!, φωνάζει ἀπὸ μέσα ὁ Κοντοστούπη. Μὴ μοῦ τὸ λές αὐτό! Μὴ μοῦ τὸ λές

(*) Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐπιστήμων καὶ ἐφευρέτης πού ἔχει γνωρίσει ὁ κόσμος.

έτσι απότομα και μου σπαρά-
ζεις την καρδιά! Είσαι σκλη-
ρός, "Ελληνα! Πολύ σκλη-
ρός! "Ωχ!...

Ο Έλ Γκρέκο χα-
μογελάει με τόν τρόπο του
Κοντοστούπη, που όμως δεν
μπορεί κανείς να τον πη-
ρα υπερβολικό. Στους δρό-
μους της πόλεως συμβαίνουν
έπεισόδια, που είναι παρηγο-
ρητικά για το δειλό νάνο.

"Ανθρωποι ξεφωνίζουν ώστε
ρικά μπροστά στο άπιστευτο
αυτό θέαμα. Πολλοί λιποθυ-
μούν. Μερικοί πέφτουν στα
γόνατα και προσεύχονται. "Ο
λοι τους πιστεύουν ότι έφτασε
το τέλος του κόσμου!

Ο "Ελληνας μπαίνει στο
σπίτι, ανεβαίνει στο εργαστή-
ριό του και κατεβαίνει πάλι
κρατώντας ένα αρκετά μεγά-
λο τηλεσκόπιο.

Το άκουμπάει πάνω σ' ένα
ψηλό ειδικό στρίποδο, το
στρέφει προς το φεγγάρι και
κυττάζει με προσοχή.

— "Η τροχιά του φεγγαριού
δεν άλλαξε καθόλου, λέει. Αύ-
το σημαίνει ότι δεν το έχει
χτυπήσει ούτε κομήτης ούτε α-
ερόλιθος... Φαίνεται, λοιπόν,
ότι... Τι είναι αυτό; Θεέ μου!

— Τι είναι; ρωτάει ο "Υπε-
ράνθρωπος.

— Τι... τι είναι; ρωτάει τρο-
μαγμένα ο Κοντοστούπης ά-
πό μέσα χωμένος πάντα κά-
τω από τον καναπέ. Τι είναι;
Μή το πής απότομα Έλ
Γκρέκο μου! Πές μου το
μαλακά και γλυκά!

— Φαίνεται, λέει ο Έλ
Γκρέκο, ότι κάποια άκτι-

"Η Άστραπή πέφτει τυλιγμένη με
φλόγες!

νοβολία χτυπάει το φεγγάρι
από το μέρος της Γης!

— Από το μέρος της Γης!,
φωνάζει ο "Υπεράνθρωπος. Ά
κτινοβολία;

— Ναι!, απαντάει ο Έλ
Γκρέκο. Μιά παράξενη ά-
κτινοβολία που φαίνεται να έ-
ρχεται από το μέρος της Γης!
Δεν μπορώ να καταλάβω πώς
γίνεται αυτό... Μιά άκτινοβο-
λία θαμβαρδίζει το φεγγάρι
προκαλώντας «άτομικές» έ-
κρήξεις άπάνω του... "Αν ή
άκτινοβολία είναι τεχνητή...

— Είναι δυνατόν!, λέει ο
"Υπεράνθρωπος. Νομίζω ότι...

— Τρέξτε!, φωνάζει ο Κον-
τοστούπης μέσα από το σπίτι.

Τὸ τηλέφωνο! Κουδουνίζει καὶ φωνάζει καὶ φοβάμαι νὰ τὸ πιάσω! "Ὁ, ἡ καρδούλα μου!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος μπαίνει στὸ σπίτι καὶ σηκώνει τὸ ἀκουστικό.

— Ἐμπρός!, λέει. Ἐδῶ, Ὑπεράνθρωπος!

— Ἐδῶ, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς!, λέει μιὰ φωνή. "Ακουσε, Ὑπεράνθρωπε! Συμβαίνει κάτι τρομερό! Σὲ παρακαλῶ, ἔλα ἀμέσως στὸ γραφεῖο μου μαζί μὲ τὸν μεγάλο Ἕλληνα, τὸν Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο, καὶ τὰ παιδιά σου! Εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη!

— Πολὺ καλὰ, κ. Πρόεδρε!, ἀπαντᾷ ὁ πιὸ δυνατὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἐρχόμασθε!

Ἀκουμπᾷ τὸ ἀκουστικό καὶ θγαίνει στὴ θεράντα.

— Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς, λέει στὸν Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο καὶ στὰ παιδιά του, μᾶς καλεῖ ἐπειγόντως. Συμβαίνει κάτι τρομερό, λέει!

— "Ας ξεκινήσουμε ἀμέσως!, λέει ὁ Ἕλληνας.

Οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι κι' ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο ἀποχαιρετοῦν τὴν Ἑλσα καὶ ἀπογειώνονται μὲ μιὰ θεαματικὴ ἐκτίναξη.

Σὰν τέσσερα μεγάλα πουλιά, τὰ δυὸ κόκκινα, τὸ τρίτο γαλανόλευκο καὶ τὸ τέταρτο κίτρινο, σκίζουν τὸ νυχτερινὸ ἀέρα γοργά.

Ψηλά, μέσα στὸ σκοτεινὸ οὐρανὸ τὸ φεγγάρι ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι τυλιγμένο

ἀπὸ φλόγες! Ἡ κοκκινωπὴ ἀνταύγεια ποὺ σκορπίζει φωτίζει παράξενα τὴ γῆ κάνοντας τὴν νὰ φαντάζη σὰν ἕνας ἑξωτικός, ἀπόκοσμος πλανήτης.

Ἡ ταχύτητα ποὺ ἀναπτύσσονται οἱ Ὑπεράνθρωποι κι' ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε μέσα σὲ πολὺ λίγη ὥρα φτάνουν πάνω ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ Προέδρου τῆς Ἀμερικῆς.

Εκεῖ χαμηλώνουν ἀπαλά, μπαίνουν ἀπὸ ἕνα ἀνοιχτὸ, φωτισμένο παράθυρο καὶ προσγειώνονται μπροστὰ σ' ἕνα μεσόκοπο ἄντρα, ποὺ ἀνασκιρτᾷ ξαφνιασμένος.

— Δὲν σὰς περίμενα τόσο γρήγορα, φίλοι μου!, λέει ἀπλώνοντας τὸ χέρι του καὶ χαιρετώντας τους ἕναν - ἕνα μὲ μιὰ θερμὴ χειραψία. Χαίρω ποὺ ἤρθατε ὅλοι καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἀστραπὴ καὶ ὁ μεγάλος Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ πιὸ μεγαλοφυὲς ἐπιστήμων μᾶς, τὸ ὑπέροχο αὐτὸ δῶρο ποὺ ἔχει προσφέρει ἡ Ἑλλάδα στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴν Ἀνθρωπότητα! Καθίστε, φίλοι μου!

ΠΑίρνει ἀπὸ τὸ γραφεῖο του ἕνα χαρτί καὶ τὸ δίνει στὸν Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο.

— Διαβάστε το!

Ὁ Ἕλληνας διαβάζει μεγαλόφωνα:

«Τὸ φεγγάρι καίγεται! Αὐτὴ τὴ στιγμή οἱ ἐπιστήμονες ὅλου τοῦ κόσμου προσπαθοῦν νὰ ἀνακαλύψουν τὴ προκάλεσε τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ φαινόμε-

μενο. Δὲ θὰ τὸ θροῦν ὁμως, γιὰτὶ δὲν μποροῦν νὰ ξέρουν ὅτι ἐ γ ὡ, ὁ μέγας Δόκτωρ Φάουστ, ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Κόσμου, ἔκανα τὸ φεγγάρι νὰ τυλιχτῇ ἀπὸ φλόγες, χτυπώντας το μὲ «κοσμικὲς ἀκτῖνες»!

»Πρέπει νὰ καταλάβετε καλά ὅτι ἡ Γῆ καὶ ἡ Ἀνθρωπότης διατρέχουν ἄμεσο κίνδυνο! Σὲ μερικὲς μέρες οἱ «κοσμικὲς ἀκτῖνες» μου θὰ εἰσχωρήσουν ὡς τὴν καρδιά τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τότε ὁ δορυφόρος αὐτὸς τῆς Γῆς θὰ ἐκραγῇ καὶ θὰ διαλυθῇ! Ἡ Γῆ θὰ ἀλλάξῃ τροχιά, ὅταν συμβῇ αὐτό, καὶ τρομακτικὲς καταστροφὲς θὰ ἐπακολουθήσουν!

»Καθὼς βλέπετε, ἡ τύχη τῆς Ἀνθρωπότητος θρίσκεται στὰ χέρια μου! Μπορῶ ὁμως νὰ πάψω νὰ χτυπῶ τὸ φεγγάρι μὲ τίς «κοσμικὲς ἀκτῖνες» μου, ἂν δεχτῆτε τοὺς ὅρους μου, πὺ εἶναι οἱ ἑξῆς:

»Οἱ κυβερνήσεις ὅλων τῶν χωρῶν θὰ παραιτηθοῦν καὶ τῇ θέσει τοὺς θὰ πάρουν ἄλλες κυβερνήσεις, πὺ θὰ διορίσω ἐγὼ καὶ πὺ θὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ μεγάλους γκάγκστερς! Οἱ στρατοὶ ὅλων τῶν χωρῶν θὰ διαλυθοῦν καὶ παραδοθοῦν σὲ μένα τὰ ὅπλα τοὺς καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἐργαστᾶσια παραγωγῆς πολεμικοῦ ὕλικου!

»Ἄν οἱ ὅροι μου δὲν γίνουν δεκτοί, τὸ φεγγάρι θὰ ἐκραγῇ σὲ λίγες μέρες καὶ ἡ Γῆ θὰ καταστραφῇ!

Δόκτωρ Φάουστ.

Βαθειὰ σιωπὴ ἀπλώνεται μέσα στὸ δωμάτιο. Μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα, ὁ Ἐλ Γ κ ρ ἐκ ο μένει ἀσάλευτος κυττάζοντας τὸ τρομερὸ μῆνυμα τοῦ Δόκτορος Φάουστ.

Καλὰ τὸ εἶχα μαντέψει, λοιπόν! Κάποιος — ὁ σατανικὸς ἐκεῖνος γέρος μὲ τὸν ἐγκληματικὸ ἐγκέφαλο — χτυποῦσε τὸ φεγγάρι ἀπὸ τῇ Γῇ προκαλώντας τὴν ἀνάφλεξί του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἔχει χλωμιάσει, ἐνῶ ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς τοὺς κυττάζει μὲ τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένη στὰ ἔξυπνα μάτια του.

— Καθὼς βλέπετε, δὲν σὰς ἐκάλεσα γιὰ κάτι ἀσήμαντο φίλοι μου, λέει. Ἡ Ἀνθρωπότης κινδυνεύει! Καὶ ὁ κίνδυνος πὺ διατρέχει εἶναι ὁ πὺ τὸ τρομερὸς ἀπ' ὅσους ἔχει δοκιμάσει ποτέ! Καμμιά ἀνθρώπινη δύναμις δὲν μπορεῖ νὰ σώσῃ τὸ φεγγάρι ἀπὸ τὴν καταστροφὴ καὶ τῇ Γῇ ἀπὸ τὴ συμφορά! Ἡ μόνη ἐλπίδα μας εἶναι νὰ βρῇτε τὴν πηγὴ τῆς καταστροφῆς, τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖο χτυποῦν τὸ φεγγάρι μὲ «κοσμικὲς ἀκτῖνες» καὶ νὰ καταστρέψετε τὰ μέσα μὲ τὰ ὁποῖα ὁ κακοῦργος Φάουστ ἐκτελεῖ τὸ νέο αὐτὸ ἐγκλήμα του!... Ἄν δὲν τὸ κατορθώσετε αὐτό, δὲ μὰς μένει παρὰ νὰ ὑποκύψουμε στὶς ἀπαιτήσεις του, νὰ ὑποδουλωθοῦμε στὸ ἐγκλημα! Ἡ Ἀνθρωπότης κινδυνεύει, φίλοι μου, καὶ μόνο ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ τὴν βοηθήσετε! Τὸ ἔργο σας εἶναι δύσκολο, μὰ

ἔχω πεποίθησι σὴν δύναμι τῶν Ὑπεράνθρωπων καὶ σὴν τόλμη καὶ τῇ μεγαλοφυΐᾳ τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, τοῦ ἀτρόμητου καὶ ἐφευρετικοῦ Ἑλληνόπουλου!

— Θὰ κάνουμε ὅ,τι μπορούμε κ. Πρόεδρε, ἀπαντᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος. "Αν ὁ Θεὸς μᾶς βοηθήσῃ, ἐλπίζουμε νὰ συντρίψουμε αὐτὴ τὴ φορὰ γιὰ πάντα τοὺς ἐχθροὺς τοῦ κόσμου!

Σηκώνονται ὅλοι, ἀποχαιρετοῦν τὸν Πρόεδρο τῆς Ἀμερικῆς καὶ βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο πετώντας.

Τὸ φεγγάρι, στὸν οὐρανό, ἔ

— Θεέ μου!, λέει ἡ Ἑλσα. Εἶναι νεκρός!

ξακολουθεῖ νὰ καίγεται, τυλιγμένο ἀπὸ μεγάλες φλόγες, ποὺ ρίχνουν κυματιστές ἀλλόκοτες ἀνταύγειες πάνω στὴ Γῆ.

— Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἐσὺ καὶ τὰ παιδιά γυρίστε στὸ σπίτι. Ἐγὼ θὰ κάνω μιὰ περιπολία στὸν οὐρανὸ μήπως ἀνακαλύψω τίποτα, ποὺ νὰ μᾶς βοηθήσῃ σὴν ἀποστολὴ μας...

Ὁ Ἕλληνας θέλει νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Προτιμᾷ νὰ μὴν προβοῦν σὲ καμμιά ἐνέργεια, πρὶν μελετήσῃ τίς «κοσμικὲς ἀκτίνες» γιὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ βρῇ κανέναν τρόπο νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν πηγὴ ποὺ τίς ἐκπέμπει.

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπομακρύνεται κιόλας πετώντας μέσα στὸν οὐρανὸ, ὀλόγισα πρὸς τὸ φεγγάρι...

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, ἡ Ἀστραπὴ κι' ὁ Κεραυνὸς γυρίζουν στὸ σπίτι. Ἐκεῖ, ἀφήνοντας τὰ παιδιά μαζί με τοὺς ἄλλους στὸ σαλόνι, ὁ Ἕλληνας ἀνεβαίνει στὸ ἔργα στήριό του, κλειδώνει τὴν πόρτα καὶ ἀρχίζει πυρετωδῶς τὰ πειράματα...

**Ἡ Γαλάξια
Ἀντὺγεια**

ΠΟ ψηλά, ὅπου ὁ Ὑπεράνθρωπος σκίζει γοργὰ τὸν ἀέρα τῆς νύχτας, ἡ πόλι κάτω φαντάζει σὰν ἓνα ἐξώκοσμο τοπίο, στὸ φῶς τοῦ φλεγόμενου φεγγαριοῦ.

Τά διαπεραστικά μάτια του Υπεράνθρωπου, που είναι υπερφυσικά προικισμένα με την ικανότητα να βλέπουν και θαρά μέσα και στο πιο πυκνό σκοτάδι, ψάχνουν κάτω, τὸ ἔδαφος.

Μὰ στὸ θάθος δὲν πιστεύει πὼς εἶναι δυνατόν νά ἀνακαλύψῃ τόσο εὐκόλῃ τὴν πηγὴ, πού ἐκπέμπει τὶς καταστρεπτικὲς «κοσμικὲς ἀκτίνες». Δὲν ἀποκλείεται ἡ συσκευή τοῦ Δόκτορος Φάουστ νά εἶναι τοποθετημένη πολὺ μακριά, κάπου στὴν Εὐρώπη, στὴν Ἀφρικὴ, στὴν Ἀσία ἢ καὶ στὴν Αὐστραλία.

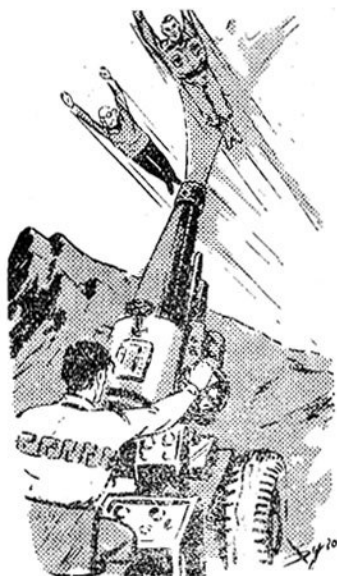
Κάποιο προαίσθημα ὅμως, μιὰ παράξενη διαίσθησι τὸν κάνει νά ἐλπίζει ὅτι ὁ Δόκτωρ Φάουστ βρίσκεται κάπου κοντά.

Ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Πετᾷ τώρα πάνω ἀπὸ ἐξοχικὲς ἐκτάσεις, κάμπους καὶ λόφους, κοιλάδες καὶ βουνά.

Ξαφνικά, τὸ μάτι τοῦ ξεχωρίζει κάτι, πάνω σ' ἓνα βουνό, ἀνάμεσα σὲ μερικoὺς ὑψηλοὺς βράχους. Κάτι μετάλλινο καὶ μεγάλο, σάν ἓνα κανόνι, πού ἀπὸ τὸ στόμιό τοῦ ξεπετάγεται μιὰ γαλάζια ἀνταύγεια.

«Τί εἶναι αὐτό; σκέπτεται. Δὲν εἶναι κανόνι, ἀφοῦ δὲν κάνει κρότο. Ἐξάλλου, γιατί νά λειτουργῇ ἓνα κανόνι μέσα στὴ νύχτα; Ἐναντίον τίνος ρίχνει;»

Ἀποφασίζει νά ἐξετάσῃ ἀπὸ πῶς κοντὰ τὸ παράξενο ἐκείνο ἀντικείμενο. Ἀλλάζει

Ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο τοὺς χτυπάει με τὸ κανόνι!

τὴν πορεία τοῦ καὶ χαμηλώνει πρὸς τὸ «κανόνι».

Ξαφνικά, ἡ κάννη τοῦ μηχανοκίνητου ὅπλου γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ ἡ γαλαζωπὴ ἀνταύγεια τὸν χτυπάει στὸ κορμί.

Φριχτοὶ ἀβάσταχτοι πόνοι τὸν κάνουν νά συσπᾶται. Τὸ σῶμα τοῦ τινάζεται πρὸς τὰ πίσω καὶ πρὸς τὰ πάνω, σάν νά τὸν εἶχε χτυπήσει κατὰ στήθα τὸ σφυρί ἑνὸς γίγαντα!

Τὰ μέλη τοῦ πονοῦν καὶ καίνε, σάν νά πετᾷ μέσα σ' ἓνα ἡλεκτρικὸ φούρνο ὑψηλῆς ἐντάσεως!

Γιά μερικές στιγμές, τὸ ἄλ-
λόκοτο «κανόνι» τὸν χτυπάει
μὲ τὴ γαλαζία ἀνταύγειά του
θασανίζοντάς τον καὶ σπρώ-
χνοντάς τον ὅλο καὶ πιὸ ψη-
λὰ μέσα στὸν οὐρανὸ!

Ἔπειτα τὸ τρομερὸ καὶ
μυστηριώδες φῶς παύει νὰ
τὸν λούζη. Ὁ Ὑπεράνθρωπος
πέφτει.. Πέφτει, ἐνῶ μάταια
καταβάλλει ἀπεγνωσμένες
προσπάθειες νὰ κρατηθῇ στὸν
ἀέρα!

Τὸ δέρμα του εἶναι φλογι-
σμένο σάν μιὰ πελώρια ἀνοι-
χτὴ πληγὴ! Τὰ μάτια του
τσούζουν καὶ πλημμυρίζουν ἀ-
πὸ δάκρυα! Ἡ ἀνάσα του εἶ-
ναι πιασμένη καὶ ὁ ἀέρας ποὺ
κατεβαίνει στὸ λαρύγγι του
τοῦ προκαλεῖ ἀνυπόφορα μαρ-
τύρια!

Σιγὰ - σιγὰ ὁ Ὑπεράνθρω-
πος, ὁ πῶς δυνατὸς ἄνθρωπος
τοῦ κόσμου, χάνει τὶς αἰσθή-
σεις του. Τὸ ἔνστικτο ὅμως
τῆς αὐτοσυντηρήσεως κυριαρ-
χεῖ μέσα του. Δὲ θέλει νὰ
πέσῃ όπουδήποτε, στὴν ἔρημη
ἐξοχή. Θέλει νὰ πέσῃ κοντὰ
στοὺς δικούς του. Θέλει νὰ
δῇ γιὰ τελευταία φορά τὰ ἀ-
γαπημένα του πρόσωπα, ἀν-
ὅπως φοβᾶται — δὲν μπορεῖ
νὰ ζήσει ἔπειτα ἀπὸ τὸ τρο-
μακτικὸ χτύπημα τοῦ μυστη-
ριώδους ἐκείνου ὅπλου!

Καθὼς πέφτει, στρέφει τὸ
σῶμα του πρὸς τὴ Νέα Ὑόρ-
κη. Χαμηλώνει ἐκεῖ σάν πλη-
γωμένο πουλὶ, φτάνει πάνω ἀ-
πὸ τὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ του
καί... χάνει ἐντελῶς τὶς αἰσθή-
σεις του!

Τὸ κορμὶ του σωριάζεται

κάτω, μέσα στὸν κῆπο, μ' ἑ-
ξάν ὑπόκωφο γδοῦπο!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, ποὺ
εἶναι ἐκείνη τὴ στιγμή θυθι-
σμένος σὲ ἐπιστημονικὰ πει-
ράματα, τινάζεται ὀρθιος ξα-
φνιασμένος καὶ τρέχει στὸ πα-
ράθυρο.

Βλέπει τὸν Ὑπεράνθρωπο
ξαπλωμένο χάμω, μπροστὰ
στὸ σπῆτι, μὲ τὸ πρόσωπο
κατακόκκινο. Ἀπὸ τὴ θεράν-
τα, κατεβαίνουν τρέχοντας ὁ
Κεραυνός, ἡ Ἀστραπή, ἡ Ἑλ-
σα καὶ ὁ Τσιπιτσιπ. Ἀκόμα
κι' ὁ Κοντοστούπης προβάλλει
ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς θεράν-
τας τὸ τρομαγμένο μούτρο
του.

Ἡ Ἑλσα γονατίζει κοντὰ
στὸν Ὑπεράνθρωπο μὲ τὰ μά-
τια τῆς δακρυσμένα.

— Ἄντρα μου!, μουρμουρί-
ζει μὲ ραγισμένη φωνή. Θεέ-
μου! Εἶ... εἶναι νεκρός! Εἶ-
ναι νεκρός!

Μ' ἕνα πῆδημα, ὁ Ἑ λ
Γ κ ρ έ κ ο θρίσκει στὸν
κῆπο, δίπλα στὸν ἀσάλευτο
Ὑπεράνθρωπο. Σκύβει καί-
τοῦ ἐξετάζει τὸ σφυγμό. Δὲν
αισθάνεται τίποτα! Ὁ σφυγ-
μὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου δὲ
χτυπάει! Ἀκουμπᾷ τὸ αὐτί
του στὸ στήθος του. Ἡ καρ-
διά του ἔχει σταματήσει!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι νε-
κρός!... Ὁ μεγαλύτερος ἡ-
ρώς ὅλων τῶν ἐποχῶν, ὁ πῶς
δυνατὸς ἄνθρωπος τοῦ κό-
σμου, εἶναι νεκρός!

Γιά μερικές στιγμές, ὁ Ἑ λ
Γ κ ρ έ κ ο μένει ἀσάλευ-
τος, κατάχλωμος, μὲ τὸ αἷμα
παγωμένο στὶς φλέβες του.

Ὁ ἀγαπημένος του φίλος εἶναι νεκρός! Ὁ μεγάλος σύμμαχος του στὸν πόλεμο ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἀνθρωπότητος δὲν θρίσκειται πιά στὴ ζωὴ! Τὸ χτύπημα εἶναι μεγάλο γιὰ τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, γιὰ τὴν Ἑλσα, γιὰ τὰ παιδιὰ γιὰ δλόκληρη τὴν Ἀνθρωπότητα!

— Θεέ μου!, λέει σπαραχτικά ἡ Ἑλσα. Ἀγαπημένε μου!

Καὶ πέφτει λιπόθυμη.

Ὁ Ἑλληνας συνέρχεται ἀπὸ τὴν κατάπληξί του. Δίνει γοργές διαταγές γύρω.

— Ἀστραπή! Μετάφερε μέσα στὸ σπίτι τὴ μητέρα σου καὶ δόσε της νὰ μυρίση αἰθέρα! Κεραυνέ! Βοήθησέ με νὰ κουβαλήσουμε τὸν πατέρα σου στὸ ἐργαστήριό μου!

Ἀπελπισία

ΒΝΩ ἡ Ἀστραπή, μὲ τὰ μάτια θουρκωμένα καὶ μὲ λυγμούς, σηκώνει τὴ μητέρα της, ὁ Κεραυνός κι' ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο σηκώνουν τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὸν μεταφέρουν ἐπάνω, στὸ ἐργαστήριο τοῦ Ἑλληνα.

Ἐκεῖ ὑπάρχουν ὅλα τὰ τελευταῖα ὄργανα κάθε ἐπιστὴ μονικοῦ κλάδου, ἀκόμα καὶ τῆς ἱατρικῆς, γιὰ τὸ ἑξακουστός Ἑλληνας ἐπιστῆμων καὶ ἐφευρέτης εἶναι σπουδαῖος γιαντρός.

Ξαπλώνουν τὸν Ὑπεράνθρωπο πάνω σ' ἓνα ντιθάνι

καὶ τὸν γδύνουν. Ὁλόκληρο τὸ κορμί του εἶναι κατακόκκινο, σὰν νὰ ἔχη πάθει πολὺ σοβαρὰ ἐγκαύματα!

— Περίεργο!, μουρμουρίζει ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο. Πολὺ περίεργο! Τί μπορεῖ νὰ τοῦ προκάλεσε αὐτὰ τὰ ἐγκαύματα;

Βάζει ἀκουστικά στ' αὐτιά του καὶ ἐξετάζει πάλι μὲ προσοχὴ τὴν καρδιά τοῦ φίλου του. Μὰ καὶ πάλι ἡ διάγνωση εἶναι ἡ ἴδια: ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι νεκρός! Κι' ὅμως...

Γυρίζει στὸν Κεραυνό, ποὺ περιμένει μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα καὶ μὲ τὴν καρδιά γεμάτη ἀγωνία.

— Κεραυνέ, λέει μὲ φωνὴ γεμάτη συγκίνηση, τὰ συμπτώματα λένε πῶς ὁ πατέρας σου εἶναι νεκρός! Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω, ἀκόμα δυὸ πράγματα: Πρῶτον, τί προκάλεσε τὸ θάνατό του. Δὲν πέθανε ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα, γιὰτὶ σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωσι (*) ἡ Ἀστραπή ἔπαθε χειρότερα ἐγκαύματα χωρὶς νὰ πεθάνη. Δεύτερον, μολονότι ἡ καρδιά του δὲ χτυπάει πιά, τὸ σῶμα του ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ζεστό, σὰν ζωντανό!

— Δη... δηλαδή, λέει διστακτικά ὁ Κεραυνός, μπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἔχη πεθάνει ὁ πατέρας; Μπορεῖ...

— Δὲν ξέρω τίποτα!, ἀπαντᾷ ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο. Πή-

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 40 ποὺ εἶχει τὸν τίτλο: «Οἱ Μαῦροι Ἑωσφόροι».

γαινε κάτω να παρηγορήσης τη μητέρα σου και να βοηθήσης τη Ντιάνα κι' άφησέ με να συνεχίσω την εξέτασι...

Ο Κεραυνός κουνάει τὸ κεφάλι του καὶ κατεβαίνει άργά, με τὰ μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα.

Όταν φτάνει στην πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, σκουπίζει τὰ μάτια του πρὶν τὴν άνοιξη. Μπαίνει στο σαλόνι.

Η "Ελσα εἶναι ξαπλωμένη σ' ένα ντιβάνι καὶ άνοιγο κλείνει τὰ μάτια της, κάτω από τὴν ἐπίδρασι τοῦ αἰθέρα, ποῦ ἡ Ἀστραπή τῆς δίνει νά μυρίζει. Ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Ντιάνας κυλοῦν δάκρυα καὶ τὸ ὁμορφο προσώπάκι της εἶναι ἀλλοιωμένο ἀπὸ μιά ἔκφρασι λύπης.

Ο Τσιπιτσιπ εἶναι ζαρωμένος σὲ μιά γωνία καὶ άνοιγο κλείνει σπασμωδικά τὸ ράμφος του, ἀφήνοντας σιγανὰ θλιμμένα γρυλλίσματα.

Ο Κοντοστούπης ἔχει παρὰφρονήσει. Πηγαινοέρχεται μέσα στο δωμάτιο κρατώντας μιά... κρεμάστρα καὶ σαλεύοντάς τὴν άγρια σάν σπαθί.

— Ο Ὑπεράνθρωπος! λέει! θραχνά. Ο Ὑπεράνθρωπος πέθανε! Ὡχ, ἡ καρδούλα μου! Ο φίλος μου, ὁ άγαπημένος μου φίλος, ὁ πιστός σύντροφός μου ποῦ με... βοηθοῦσε στὸν πόλεμό μου ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος, εἶναι νεκρός! Ἀλλοίμονο στοὺς άνθρώπους ποῦ ἔκαναν αὐτὸ τὸ κακούργημα! Θά τοὺς θρώ καὶ θά τοὺς περάσω πέρα γιὰ πέρα με τὸ σπαθί μου! Θά

τοὺς σκοτώσω κι' ἔπειτα θά σκοτωθῶ κι' ὁ ἴδιος! Θά...

— Κεραυνέ!, λέει ἡ Ἀστραπή. Κάνε τον νά σωπάσῃ! Δέν μπορῶ νά τὸν άκούω! Μοῦ σπαράζει τὴν καρδιά! Τρελλάθηκε ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ λύπη ποῦ δοκίμασε!

Ο Κεραυνός πηγαίνει κοντά του.

— Μὴ συγχωρεῖς, Κοντοστούπη, γι' αὐτὸ ποῦ θά σοῦ κάνω, τοῦ λέει, μὰ εἶναι προτιμώτερο γιὰ σένα...

Σηκώνει τὴ γροθιά του καὶ χτυπάει τὸν Κοντοστούπη στο κεφάλι.

Ο νάνος βογγάει, σαλεύει τὴν κρεμάστρα καὶ πέφτει λιπόθυμος μουρμουρίζοντας:

— Ὡχ! Μ' ἔφαγαν καὶ μένα μπαμπέσικα, Ὑπεράνθρωπε! Ἐρχομαι νά σὲ συναντήσω στὸν ἄλλο κόσμο!

Ἀπὸ τὸ ντιβάνι, ὅπου εἶναι ξαπλωμένη, ἡ "Ελσα λέει με ἀδύναμη φωνή:

— Εἶναι πράγματι νεκρός ὁ πατέρας σου, Ντάνυ;

Τὰ μάτια τοῦ Κεραυνοῦ βουρκώνουν πάλι. Ἐνας κόμπος στέκεται στο λαιμό του, ἐμποδίζοντάς τον νά μιλήσῃ. Ξεροκαταπίνει με δυσκολία καὶ τραυλίζει:

— Ο... ὄχι! Δηλαδή... ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο... ἔχει τὴ γνώμη ὅτι ἕνας Ὑπεράνθρωπος δέν εἶναι δυνατόν...

— Εἶναι λοιπὸν νεκρός! τὸν διακόπτει ἡ "Ελσα. Θεέ μου!

Καὶ ξεσπάει σὲ κλάματα καὶ λυγμούς.

Ἀπὸ τὴν πόρτα, μιά φωνή, ἡ φωνή τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο,

λέει εκείνη τη στιγμή:

— Δέν είναι νεκρός, "Ελσα! Ναί!... 'Ο 'Υπεράνθρωπος δέν είναι πραγματικά νεκρός! 'Η καρδιά του ἔχει πάψει νά χτυπάει, μὰ τὸ κορμί του ζῇ! Κά τι, κάποιον παράξενο φάρμακο ἢ ἀκτινοβολία τὸν ἔρριξε σὲ μιὰ κατάστασι πού μοιάζει μὲ θάνατο χωρίς νά εἶναι! Προσπαθῶ τώρα νά βρῶ τί εἶναι αὐτὸ πού ἔκανε τὴν καρδιά του νά σταματήσῃ. "Αν τὸ βρῶ, νά εἴστε θέβαιοι πὼς θὰ τὸν κάνω καλά! Θά..

'Ο Κοντοστούτης συνέρχεται. 'Ανοίγει τὰ μάτια του ἀκούγοντάς τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Πετάζεται ὀρθιος καὶ φωνάζει:

— Τὸν 'Υπεράνθρωπο, λέει, τὸν ἐχτύπησαν ἐκεῖνοι πού θάλανε φωτιά στοὺς φεγγάρι! Μοῦ τὸ εἶπε ἡ ψυχὴ μου στὸν... ἄλλο κόσμον, "Ελληνα! "Ενας μέγας κῆπος μὲ λουλούδια καὶ φρούτα καὶ ἀγγελουδία! "Ημουν κι' ἐγὼ ἕνα ἀγγελουδί μὲ κάτασπρα φτερά καί...

Μὰ ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο δέν τὸν ἀκούει. Μιά σκέψι ἔχει ἀστράψει στοὺς μυαλοὺς του.

Μήπως ὁ Δόκτωρ Φάουστ εἶχε χτυπήσῃ τὸν 'Υπεράνθρωπο μὲ τίς «κοσμικὲς ἀκτίνες»;

Γυρίζει, βγαίνει γοργὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ἀνεβαίνει τρέχοντας στοὺς ἐργαστήριό του.

Παίρνει μιὰ συσκευή, πού ἔχει τὴν ιδιότητα νά συγκεντρώνει καὶ νά ἀπορροφᾷ τίς «κοσμικὲς ἀκτίνες», καὶ τὴν τοποθετεῖ κοντὰ στὸν 'Υπεράνθρωπο.

Περνοῦν μερικά λεπτά. Ξαφνικά, τὸ κατακόκκινο δέρμα τοῦ 'Υπεράνθρωπου ἀποκτίνει πάλι τὸ φυσικὸ χρῶμα του.

'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο σκύβει καὶ ἀκουμπάει τὰ ἀκουστικά του στοὺς στήθος τοῦ φίλου του. 'Η καρδιά του χτυπάει! 'Ο 'Υπεράνθρωπος ξαναγυρίζει στὴ ζωὴ!

Τὸ στήθος τοῦ 'Υπεράνθρωπου φουσκώνει καὶ ξεφουσκώνει. 'Αναστενάζει. 'Ανοίγει τὰ μάτια του καὶ κυττάζει γύρω.

— Ποῦ θρίσκομαι; μουρμουρίζει. Μὲ πῆρε, φαίνεται ὁ ὕπνος...

Καὶ πετάγεται ὀρθιος.

'Η 'Αστρική
δέν ὑπακούει!

ΣΤΡΑΦΤΟΥΝ ὁ

λοι ἀπὸ χαρὰ τώρα μέσα στοὺς στίβους. 'Ο 'Υπεράνθρωπος, ὁ ἀγαπημένος σύζυγος, πατέρας καὶ φίλος εἶναι ζωντανὸς καὶ γερός καὶ κουβεντιάζει μαζί τους καθισμένος ἀνάμεσά τους.

'Ο Κοντοστούτης, μάλιστα, ἀπὸ τὴν χαρὰ του ἔχει συμπλακῇ τρεῖς φορές μὲ τὸν Τσιπιτσιπίκι, ἔχει τώρα στοὺς πρὸσωπό του τὰ σημάδια τῆς συμπλοκῆς, τρεῖς μεγάλες γρατζουνιὲς ἀπὸ ραμφίσματα τοῦ Τσιπιτσιπίκι!

— Εὐτυχῶς πού ἔγινες καλά, 'Υπεράνθρωπε!, λέει ὁ νὰς μὲ στόμφο. 'Αλλοιὼς, θὰ ἔχανα τὴν ψυχραιμία μου καὶ θάκανα καμμιὰ ζημιὰ!

— "Άφησε τις άνοησίες, Κοντοστούπη!, λέει νευριασμένα ό "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. "Έχουμε νά κουθεντιάσουμε σοβαρώτερα πράγματα. Πές μου, "Υπεράνθρωπε, πώς σου συνέβη αυτό τό άτύχημα...

"Ο "Υπεράνθρωπος διηγείται στους δικούς του μέ λίγα λόγια τήν περιπέτειά του μέ τό αλλόκοτο «κανόνι», πού έκτοξεύει τήν τρομερή έκείνη γαλάζια άνταύγεια.

— Αυτό είναι!, λέει ό "Ελληνας. Μέ τό κανόνι αυτό χτυπούν τό φεγγάρι βομβαρδίζοντάς το μέ «κοσμικές άκτίνες»! Πές μου πού άκριβώς είναι. Θά πάω νά ρίξω μιá ματιά...

"Ο "Υπεράνθρωπος του έξηγεί πού περίπου είχε άνακαλύψει τό κανόνι κι' ό "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο σηκώνεται.

"Η "Αστραπή σηκώνεται κυττάζοντάς τον μέ άνησυχία. Στα όμορφα μάτια του κοριτσιού είναι ζωγραφισμένη όλη ή άγνή και θαθεία άγάπη πού νοιώθει για τόν άτρόμητο και μεγαλοφυή "Ελληνα.

— "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, λέει, θάρω κι' έγώ μαζί σου!

"Ο "Ελληνας κουνάει άρνητικά τό κεφάλι του.

— "Όχι, Ντιάνα!, άπαντάει. Δέν πρέπει νά έκτεθής σ' ένα τόσο σοβαρό κίνδυνο, χωρίς λόγο...

— Χωρίς λόγο!, φωνάζει τό κορίτσι. "Όταν έσύ κινδυνεύεις, έγώ δέν...

Σωπαίνει κοκκινίζοντας. Παραλίγο νά προδοθή μπροστά στους άλλους και νά έκ-

φράση τήν άπέραντη στοργή πού νοιώθει για τόν άγαπημένο της!

— "Εγώ δέν κινδυνεύω!, λέει ό "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Θά πάω μαζί μου μιá συσκευή πού θά έξουδετερώσει τις «κοσμικές άκτίνες»!... Μείνε έδω, Ντιάνα! Δέ θά μπορέσω νά δράσω έλεύθερα, έξέροντας πώς ή ζωή σου κινδυνεύει!

Βγαίνει από τό δωμάτιο και άνεβαίνει στο σαλόνι. "Εκει παίρνει τή συσκευή των «κοσμικών άκτίνων», τή στερεώνει στη ζώνη του, άνοίγει τό παράθυρο και άπογειώνεται μέ μιá έκτίναξη.

"Απομακρύνεται γοργά μέσα στη νύχτα, σκίζοντας τόν άέρα σάν νυχτοπούλι. Δέ βλέπει όμως μιá άλλη μορφή νά άπογειώνεται και νά πετάει ξοπίσω του. Είναι ή Ντιάνα, ή κόρη του "Υπεράνθρωπου, πού δέν θέλει ν' άφήση τόν άγαπημένο της μόνο!

"Αναπτύσσοντας καταπληκτική ταχύτητα χάρις στην πτητική συσκευή, πού είναι κρεμασμένη στην πλάτη του, ό "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο φτάνει μέσα σέ λίγα λεπτά πάνω άπό τό θουνό, πού είχε περιγράψει ό "Υπεράνθρωπος.

Τά μάτια του ψάχνουν τό σκοτεινό θουνό, κάτω, προσπαθώντας νά άνακαλύψουν τό κανόνι πού έκπέμπει τις «κοσμικές άκτίνες». Για λίγη ώρα, ή έρευνά του δέν φέρνει κανένα άποτέλεσμα. "Ο "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο δέν είναι προικισμένος μέ τήν ύπερφυσική ίκανότητα του "Υπεραν-

θρώπου νά βλέπη καθαρά μέσα στο σκοτάδι.

Ξαφνικά, μιὰ φωνή λέει δίπλα του:

— Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, τὸ κανόνι εἶναι ἐκεῖ, στὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ, ἀνάμεσα σὲ μερικοὺς μεγάλους βράχους!

Ὁ Ἕλληνας γυρίζει ξαφνιασμένος καὶ βλέπει τὴν Ἀστραπὴ νά πετάη δίπλα του!

— Ντιάνα!, λέει μὲ θυμό. Γιατί...

— Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, τὸν διακόπτει τὸ κορίτσι, ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι δὲν μπορούσα νά σὲ ἀφήσω νά ξεκινήσης μόνος γιὰ τὴν ἐπικίνδυνή αὐτὴ ἀποστολή! Κύτταξε! Τὸ κανόνι εἶναι ἐκεῖ, μὰ δὲν ἐκπέμπει τώρα τὴ γαλάζια ἀνταύγεια! Τὸ βλέπεις;

— Τὸ ξεχωρίζω τώρα ὅχι ὅμως πολὺ καθαρά. Θὰ κατεβῶ γιὰ νά τὸ ἐξετάσω ἀπὸ πρὶο κοντά. Ἐσύ, Ντιάνα, περμένε με ἐδῶ!

— Καλὰ, Έ λ Γ κ ρ έ κ ο!

Ὁ Ἕλληνας γέρνει πρὸς τὰ κάτω καὶ χαμηλώνει σὰν αἰετὸς ποὺ κατεβαίνει γιὰ νά ἀρπάξῃ τὴ λεία του.

Καὶ τότε, τὸ κανόνι, ἀρχίζει νά ξερνᾷ μιὰ γαλάζια ἀνταύγεια ἀπὸ τὸ στόμα του. Μιὰ παράξενη γαλάζια ἀνταύγεια, ποὺ τυλίξει τὸν ἱπτάμενο Ἕλληνα!

Ἕνας διαπεραστικὸς πόνος τὸν κάνει νά ἀφήσῃ μιὰ κραυγή. Τίποτ' ἄλλο! Ἡ συσκευὴ ποὺ ἔχει ἐπάνω του, ἀπορροφᾷ τίς «κοσμικὲς ἀ-

κτίνες» καὶ τὸ κορμί του δὲν παθαίνει τίποτα!

Μὲ μιὰ ἐπιδέξια καὶ γοργὴ στροφή θγαίνει ἀπὸ τὴν τροχιά τῶν ἀκτίνων.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἓνα σπαρραχτικὸ ξεφωνητὸ ἀντηχεῖ πίσω του. Γυρίζει καὶ μὲ ἀπόγνωσι βλέπει τὴν Ντιάνα, τυλιγμένη ἀπὸ τὴ γαλάζια ἀνταύγεια, νά συστρέφεται καὶ νά σπαρταράει κάτω ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ ἐπίδρασι τῶν «κοσμικῶν ἀκτίνων».

Τὸ κορμάκι τοῦ κοριτσιοῦ τινάζεται μακρυνά, σὰν νά τὸ εἶχε χτυπήσῃ τὸ χέρι ἑνὸς γίγαντα, διαγράφει ἓνα ἡμικύκλιο στὸν ἀέρα καὶ πέφτει!

Πέφτει μὲ τόση ὀρμὴ καὶ γρηγοράδα, ὥστε ὁ Έ λ Γ κ ρ έ κ ο δὲν προλαβαίνει νά ἀρπάξῃ στὸν ἀέρα τὴν ἀγαπημένη του. Ἐτσι, ἡ Ἀστραπὴ χτυπάει μὲ ὑπόκωφο γδοῦπο πάνω στὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ καὶ μένει ἀσάλευτη!

Ὁ Ἕλληνας προσγειώνεται καὶ γονατίζει δίπλα της.

— Ἀγαπημένη μου!, μурμουρίζει. Ἀγάπη μου! Ντιάνα!

Δοκιμάζει τὸ σφυγμὸ της. Δὲν χτυπάει καθόλου! Ἀκούμπᾷ τὸ αὐτί του στὸ στήθος της. Ἡ καρδιά τοῦ κοριτσιοῦ ἔχει πάψῃ νά πάλλῃ.

—Θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε αὐτό, δολοφόνοι!, λέει ἄγρια. Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης, Φάουστ!

Ξεκρεμάει τὴ συσκευὴ τῶν «κοσμικῶν ἀκτίνων» ἀπὸ τὴ ζώνη του καὶ τὴν ἀκουμπᾷ

Γύρω από το τρομερό κανόνι
μια μάχη άρχίζει:...

πάνω στο στήθος του κοριτσιού.

Τὴν ἴδια στιγμή θαρρεῖά θήματα ἀντηχοῦν πίσω του.

Γυρίζει. Στὸ παράξενο φῶς ποὺ ρίχνει τὸ φλογισμένο φεγγάρι, βλέπει τὸν "Α λ λ ο, τὸ γιγάντιο μετάλλιο ρομπὸτ μὲ τὴν ἀπίστευτη δύναμι, νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος του.

Πίσω ἀπὸ τὸ ρομπὸτ ὁ ἀέρας κυματίζει ἀπὸ τὸ σατανικό γέλιο τοῦ Δόκτορος Φάουστ:

— Χό, χό, χό, χό! Τὰ τσαμενάκια μου! Ὁρῶ νὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν, "Α λ λ ε μου! Ὁρῶ νὰ μᾶς κάνουν μιά τιμητικὴ ἐπίσκεψι! Χό, χό, χό, χό!

Καταστροφή!

Ο ΡΟΜΠΟΤ γρύλλει ὑπόκωφα μὲ τὴ σπηλαιώδη φωνή του:

— "Εφτασε ἡ τελευταία τους ὥρα Φάουστ! Τὸ κορίτσι πέθανε ὅπως κι' ὁ πατέρας της, ὁ Ὑπεράνθρωπος! Κύτταξε τώρα τί θά πάθῃ ὁ "Ελληνας, ὁ ἄτιμος "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! Θά πληρώσῃ γιὰ ὅλα ὅσα μᾶς ἔχει κάνει ὡς τώρα!

Καί μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα ρίχνεται πάνω στὸν "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καί ἡ ὀγκώδης γροθιά του κινεῖται μὲ ὀρμὴ καί ταχύτητα ἀερόλιθου!

Ὁ "Ελληνας, μισογοντισμένος καθὼς ἦταν δίπλα στὴν Ἀστραπή, δὲν προλα-

θαίνει νὰ ἀποφύγῃ τὸ χτύπημα.

Ἡ γροθιά τοῦ "Α λ λ ο υ τοῦ ἀνθρώπου - ρομπὸτ μὲ τὸ μετάλλιο κορμὶ, τὸν χτυπάει στὸ σαγόνι. Τὸ χτύπημα εἶναι τόσο δυνατό, ὥστε ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο χάνει τὴν ἐπαφή του μὲ τὸ ἔδαφος καί ἀνυψώνεται στὸν ἀέρα μὲ τὶς αἰσθήσεις του μισοχαμένες!

Καθὼς στριφογυρίζει στὸν ἀέρα, βλέπει κάτω τὸ γιγάντιο ρομπὸτ νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν ἀναίσθητη Ντιάνα. Σφίγγοντας τὰ δόντια του, ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καταβάλλει μιά ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, συγκρατεῖ τὸ στριφογύρισμα τοῦ κορμιοῦ του, γυρίζει πρὸς τὰ κάτω καί πέφτει σὰν βόμβα!

Πέφτει καί προσγειώνεται ἀνάμεσα στὸ κτηνῶδες ρομπὸτ καί στὴν πολυαγαπημένη του καί στέκεται ἐκεῖ μὲ τὸ πιστόλι του προτεταμένο καί μὲ τὰ δάχτυλά του πάνω στὶς διάφορες σκανδάλες του (*).

Ὁ "Α λ λ ο ς κινεῖται πάλι ἐναντίον του. Ὁ "Ελληνας πιέζει ὅλες τὶς σκανδάλες μαζί καί τὸ ρομπὸτ, χτυπημένο ἀπὸ διάφορες δυνάμεις καί ἀκτινοβολίες, τραβιέται πρὸς τὰ πίσω σαστισμένο καί θαμπωμένο.

Ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο τραβιέται κι' αὐτὸς πίσω καί χώνει τὸ χέρι του στὴν τσέπη του γιὰ νὰ θυάλῃ μερικὲς ἀ-

(*) Γιὰ τὸ θαυμαστὸ πιστόλι τοῦ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο διάβασε στὰ προηγούμενα τεύχη 31—40.

πὸ τὶς τρομερὲς ἐκεῖνες γυάλινες σφαιρίτσες πού, μὲ τὴ συμπακνωμένη δύναμί τους, ἀναπτύσσουν τρομακτικὴ θερμότητα.

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ ἐπιτεθῇ. Ὁ Δόκτωρ Φάουστ, πού στέκεται λίγο πὶδ πέρα, τραβάει ἕνα πιστόλι, τὸ στρέφει ἐναντίον τοῦ Ἑλληνα καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη.

Μιά ἀόρατη καὶ ἀθόρυβη δύναμι χτυπάει τὸν Ἑλληνα ἥρωα κατὰσκηθὰ καὶ τὸν σπρώχνει μὲ ἀπίστευτὴ ὀρμή. Ἕνας ἀνυπόφορος πόνος τὸν διαπερνάει καὶ μιὰ ἀνατριχίαστικὴ κραυγὴ ξεπηδάει ἀπὸ τὸ λαρύγγι του.

Ὑποφέροντας φριχτά, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο δοκιμάζει νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ ἀπαντήσῃ στὴν ἐπίθεσι τοῦ σατανικοῦ γέρου, μὰ καὶ πάλι ὁ Δόκτωρ Φάουστ τὸν προλαβαίνει.

Ἡ ἴδια ἀόρατη καὶ ἀθόρυβη δύναμι χτυπάει πάλι τὸν ἥρωά μας, πού ζαλισμένος καὶ λαχανιασμένος πέφτει στὰ γόνατα.

Τὸ ρομπότ, πού ἔχει συνέλθει στὸ μεταξύ, παίρνει μέρος στὴ μονομαχία ἀνάμεσα στοὺς δυὸ τρομεροὺς ἀντιπάλους. Τὸ τεράστιο μετάλλينو χέρι του σηκώνεται καὶ κατεβαίνει μὲ τρομακτικὴ δύναμι, χτυπώντας τὸν Ἑλληνα στὸ κεφάλι.

Παρ' ὅλες τὶς τέλειες ἐπισημονικὲς συσκευὲς πού τὸν προστατεύουν, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο νοιώθῃ τὸ κρανίον του νὰ σαλεύει καὶ νὰ πονάει πολὺ!

Ὁ κόσμος στριφογυρίζει γύρω του! Τὸ φλεγόμενο φεγγάρι γίνεται πολλὰ φεγγάρια! Χιλιάδες σάλπιγγες ἀντηχοῦν στ' αὐτιά του!

Τὸ ρομπότ τὸν χτυπάει καὶ τὸν ξαναχτυπάει καὶ ὁ Ἑλληνας, θογγώντας ὑπόκωφα ἀπὸ τοὺς πόνους πού νοιώθει, βυθίζεται γοργὰ σὲ μιὰ μαύρη ἄβυσσο!

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει ὁ ἀπαίσιος Φάουστ χτυπώντας κι' αὐτὸς τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο μὲ τὸ πιστόλι του. Χό, χό, χό, χό! Πληρώνεις τώρα, ἄτιμε Ἑλληνα! Πληρώνεις τὸ κακὸ πού μᾶς ἔχεις κάνει!

Καὶ τότε, μιὰ στιγμὴ πρὶν ὁ Ἑλληνας Ὑπεράνθρωπος χάσει ἐντελῶς τὶς αἰσθήσεις του, μιὰ μορφὴ μπαίνει ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὸν Ἑ λ ο! Μιά κόκκινη, λυγερὴ καὶ χαριτωμένη μορφὴ!

Εἶναι ἡ Ἀστρατὴ, πού ἔχει συνέλθῃ στὸ μεταξύ χάρις στὴ συσκευὴ πού ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο εἶχε ἀκουμπήσει στὸ στήθος της!

Μὲ τὸ πρόσωπό χλωμὸ ἀπὸ τὴ δοκιμασία πού εἶχε περάσει κι' ἀπὸ τὴν ἀγωνία γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀγαπημένου της ἡ Ντιάνα ὀρμαίνει ἐναντίον τοῦ ρομπότ καὶ χτυπάει τὸν μετάλλينو ἄνθρωπο στὸ στήθος μὲ τὸ κεφάλι της!

Ὁ κτηνώδης Ἑ λ λ ο ς τραβιέται πάλι πίσω ξαφνιασμένος καὶ σαστισμένος. Ὁ Δόκτωρ Φάουστ ἀνοίγοκλείνει τὰ μιάτια του κατάπληκτος.

— 'Η... 'Αστραπή είναι ζωντανή!, τραυλίζει. Πώς έγινε αυτό; Πώς...

Δέν προλαβαίνει να αποτελειώση τη φράση του. 'Η γροθιά της 'Αστραπής τόν χτυπάει στο σαγόνι. Μικροί κεραυνοί ξεπηδούν από το κεφάλι του γέρου και χτυπούν το κορίτσι, σπρώχνοντάς την μακριά.

Μά κι' ό ίδιος τινάζεται προς τό μέρος του ρομπότ και πέφτει επάνω του. 'Αστραπές ξεπηδούν πάλι από τό κορμί του και χτυπούν τόν "Α λ λ ο. 'Ο άνθρωπος - ρομπότ, έκνευρισμένος, σηκώνει τη γροθιά του και χτυπάει τόν κύριό του και δημιουργό του, πού γονατίζει στο έδαφος μισολιπόθυμος.

'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο πετάγεται όρθιος. Τό χέρι του χώνεται πάλι στην τσέπη του και ξαναθγαίνει κρατώντας μερικές γυάλινες σφαιρίτσες. Τis πετάει έναντίον του "Α λ λ ο υ και του Φάουστ!

Μά, ζαλισμένος καθώς είναι ακόμα, ό "Έλληνας δέν ύπολογίζει καλά την απόστασι. Οί σφαιρίτσες πέφτουν ανάμεσα σ' αυτόν και στους αντιπάλους του.

"Ενας δυνατός κρότος άντηχεί και μιá έκτυφλωτική λάμψη τυλίγει τόν άνθρωπο-ρομπότ και τόν Φάουστ, τόν 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο και τη Ντιάνα! Μιά λάμψη πού κάνει τά θράχια γύρω νά λυώνουν!

Σωριάζονται και οί τέσσερις χάμω ούρλιάζοντας φρι-

χτά, σάν κολασμένες ψυχές!.

**Πάλη ζωής
και θανάτου!**

Μ Ι Σ Ω, στο σπίτι του 'Υπεράνθρώπου, οί ύπολοιποι ήρωές μας βρίσκονται σέ άναστάτωση. 'Η 'Αστραπή έχει εξαφανιστή! Λίγο μετά την άναχώρησι του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ή "Ελσα θέλησε την Ντιάνα για νά την ρωτήσει κάτι, μά ή Ντιάνα δέν ήταν πουθενά μέσα στο σπίτι.

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει ή μητέρα. Τι έγινε πάλι τό κοριτσάκι μου; Μήπως την άπήγαγαν ό τρομερός "Α λ λ ο ς κι' ό διαβολικός Φάουστ;

'Ο 'Υπεράνθρωπος ζαρώνει τά φρύδια του. 'Η καρδιά του σφίγγεται από άγωνία. Δέν θεωρεί άπίθανο νά συνέβη κάτι τέτοιο.

— Κεραυνέ!, λέει. 'Ετοιμάσου νά φύγουμε! Θά...

'Από τό μέρος της θεράντας άντηχεί ξαφνικά ή φωνή του Κοντοστούπης:

— 'Αγιοι Πάντες! Τι λάμψη είναι αυτή; Χάνομαι! "Ωχ!

Μ' ένα πήδημα, ό 'Υπεράνθρωπος θρίσκει στη θεράντα. Κυττάζει προς τό μέρος πού δείχνει ό Κοντοστούπης και βλέπει μιá πολύ έντονη λάμψη νά φωτίζει για μερικές στιγμές τη νύχτα και νά σβήνι!

— Είναι στο θουνό όπου είχα δει τό κανόνι με τη γαλά-

ζια λάμψη!, λέει με ταραχή.
"Ελα, Κεραυνέ!

Πατέρας και γιός απογειώνονται με μιὰ θεαματική έκτιναξη. Ανοψώνονται μέσα στο νυχτερινό αέρα, αλλόκοτα φωτιζόμενοι από τὸ φλεγόμενο φεγγάρι, περνούν γοργά πάνω από τὴν πόλι, φτάνουν πάνω από τὴν ἐξοχή, ταξιδεύουν γιὰ μερικά λεπτά και πλησιάζουν στο θουνό.

Ἐκεῖ, με τὰ ὑπερφυσικά προικισμένα μάτια τους, δὲν ἀργοῦν νὰ ἀνακαλύψουν πάνω στὴν πλαγία τοῦ θουνοῦ τέσσερα ἀναίσθητα κορμιά μέσα σ' ἓναν τεράστιο λάκκο πού εἶχαν ἀνοίξει οἱ τρομερές σφαίριτες τοῦ "Ἑλληνα!

— Θεέ μου!, μουμελίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κι' ἡ Ἀστραπὴ ἀναίσθητο — νεκροὶ ἴσως — μαζί με τὸν "Α λ λ ο και τὸν Φάουστ!

Προσγειώνονται μέσα στο λάκκο, πού εἶναι πυρωμένος ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἔκρηξι, ἀρπάζουν τὸν "Ἑλληνα και τὴν Ντιάνα και τοὺς βγάζουν ἔξω.

Τοὺς ἐξετάζουν με τὴν ψυχὴ γεμάτῃ ἀγωνία.

— Ζοῦν ἀκόμα!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος με ἀνακούφισι. Δόξα σοι ὁ Θεός!

Ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ἀνοίγει τὰ μάτια του. Κυττάζει γύρω σαστισμένος και ψιθυρίζει:

— Ποῦ... βρίσκομαι; "Α! Τώρα θυμίζαι! Οἱ σφαίριτες μου ἔσκασαν κοντά μας! Ἡ Ντιάνα;...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἡ κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἀνοίγει τὰ μάτια της και λέει με ἀδύναμη φωνή:

— Εἶμαι καλά, "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! "Εσὺ εἶσαι ἐντελῶς καλά;

— Ναί, Ντιάνα!, ἀπαντάει ὁ "Ἑλληνας βοηθώντας τὴν ἀγαπημένη του νὰ σηκωθῇ.

Ξαφνικά, θυμᾶται τοὺς ἀντιπάλους του και γυρίζει λέγοντας:

— Τί ἔγιναν ὁ "Α λ λ ο ς κι' ὁ Φάουστ; Τοὺς χτύπησε ἡ λάμψη ἤ...

— Ἦσαν κι' αὐτοὶ ἀναίσθητοι μέσα στο λάκκο ὅταν προσγειωθήκαμε!, λέει ὁ Κεραυνός. Πάω νά...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, μιὰ φωνὴ ἀντηχεῖ γεμάτῃ σαρκασμὸ και σατανικότητα:

— Μείνετε ἀκίνητοι, Ὑπεράνθρωποι και "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! Γυρίστε νὰ δῆτε τί σᾶς περιμένει ἂν τολμήσετε νὰ μὴν ὑπακούσετε στὴ διαταγὴ μου!

Γυρίζουν και βλέπουν τὸν Δόκτορα Φάουστ νὰ στέκεται πίσω ἀπὸ τὸ τρομερὸ κανόνι με τὴ γαλᾶζια ἀκτινοβολία, ἔχοντας τὴν πελώρια κἀνη του στραμμένη πρὸς τὸ μέρος τους.

— Ἄν κινηθῆτε, συνεχίζει ὁ σατανικὸς γέρος, θὰ τραθῇ ξω τὴ σκανδάλῃ και θά...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κι' οἱ Ὑπεράνθρωποι μένουν ἀσάλευτοι, με τὸ αἷμα παγωμένο στὶς φλέβες τους ἀπὸ τὸν τρόμο. "Επειτα, με μιὰ σύγχρονη και

ταχύτατη ἐκτίναξι, ἀπογειώνονται πρὸς κάθε κατεύθυνσι.

Ὁ Δόκτωρ Φάουστ τραβάει τὴ σκανδάλη. Ἀπὸ τὸ στόμιό τοῦ κανονιοῦ τινάζεται μιά γαλάζια λάμψι, πού ὅμως δὲν προλαβαίνει νὰ ἀγγίξῃ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἡρώες μας. Ἀπεναντίας, τὸ γαλάζιο φῶς πέφτει πάνω σ' ἕνα μεγάλο θράχο, πού ἀμέσως ἀρχίζει νὰ καίγεται! Νὰ καίγεται σάν νὰ ἦταν φτιαγμένος ἀπὸ πίσσα καὶ ρετσίνοι!

— Νὰ σὰς πάρῃ ὁ διάβολος!, οὐρλιάζει ὁ Δόκτωρ Φάουστ. "Αἰμε Ἕλληνα! Ὑπεράνθρωποι! Θὰ ἐκδικηθῶ σκληρά! Θὰ ἐκδικηθῶ μὲ τρόπο πού θὰ κάνῃ τὶς τρίχες σας νὰ σηκωθοῦν! "Α λ λ ε μου! Σήκωσε τὸ κανόνι μας καὶ πᾶμε! Θὰ πᾶμε νὰ τὸ στήσουμε κοντὰ στὴ Νέα Ὑόρκη καί, σὲ λίγα λεπτὰ, ὁλόκληρη ἡ πόλι θὰ ἔχῃ μεταβληθῇ σὲ μιά φλογόμενη μάζα! Ἐμπρός, "Α λ λ ε μου!

Τὸ ρομπότ, πού στέκεται κοντὰ στὸν Φάουστ, πλησιάζει στὸ κανόνι καὶ ἀπλώνει τὰ μπράτσα του γιὰ νὰ τὸ σηκώσῃ. Μὰ ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι πιὸ γρήγορος.

Κατεβαίνει ὀλοταχῶς, σκίζοντας τὸν ἀέρα σάν σαῖττα, καί, περνώντας πάνω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο - ρομπότ, πιέζει ὅλες τὶς σκανδάλες τοῦ πιστολιοῦ του μαζί! Ὁ Ἑ λ λ ο ς μουγγρίζοντας σάν πληγωμένο ἀγρίμι, κάνει δυὸ θήματα πίσω.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κατεβαίνει πίσω ἀπὸ τὸν Ἕλληνα

ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὰ παιδιὰ του. Ἡ γροθιά τοῦ πιὸ δυνατοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου χτυπάει τὸ γιγάντιο ρομπότ στὸ στήθος κάνοντάς το νὰ τιναχθῇ πέντε μέτρα μακριὰ καὶ νὰ πάῃ νὰ πέσῃ πάνω σ' ἕνα θράχο!

Ἡ Ἀστραπὴ κι' ὁ Κεραυνὸς ἀρπάζουν τὸν Δόκτωρ Φάουστ ἀπὸ τὰ μπράτσα.

Ἀστραπὲς ξεπηδοῦν ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ γέρου καὶ χτυποῦν τὰ παιδιὰ, αὐτὰ ὅμως δὲν τὸν ἀφήνουν καὶ κυλοῦνται χάμω μαζί του φωνάζοντας καὶ θογγώντας ἀπὸ τοὺς πόνους!

Τὸ ρομπότ, πρὶν ὁ Ὑπεράνθρωπος τοῦ ἐπιτεθῇ πάλι, συσπειρώνεται καὶ κάνει νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον του.

Μὰ τὸν προλαβαίνει ὁ Ἑλληνας. Μὲ μιά ταχύτατη κίνησι, χώνει τὸ χέρι του στὴν τσέπη του, βγάζει μιά γυάλινη σφαιρίτσα καὶ τὴν πετάει πρὸς τὸ μέρος του.

Ἡ σφαιρίτσα χτυπάει τὸν μεταλλينو ἄνθρωπο στὸ κεφάλι καὶ σκάζει μ' ἕνα δυνατό κρότο.

Φλόγες, ἐκτυφλωτικὲς δυνατὲς φλόγες τυλίγουν τὸν Ἑ λ λ ο, πού σωριάζεται ἀμέσως χάμω!

Ὁ Ἕλληνας γυρίζει, τρέχει στὸ κανόνι, τὸ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τῶν παιδιῶν πού ἐξακολουθοῦν νὰ παλεύουν μὲ τὸ Φάουστ καὶ νὰ κυλιῶνται χάμω, καὶ φωνάζει:

— Κεραυνέ! Ἀστραπὴ! Παρᾶτῃστε τον! Ἀφήστε τὸν Φάουστ καὶ ἀπομακρυνθῆτε ἀμέ-

σως! Θα πυροβολήσω με το κανόνι! Θα χτυπήσω τον Φάουστ με τις «κοσμικές ακτίνες»!

Τὰ δυο παιδιά παρατοῦν ἀμέσως τὸν Φάουστ καὶ ἀπογειώνονται.

Μὰ ὁ Ἑλληνας δὲν πρόλαβαίνει νὰ πυροβολήσῃ, γιατί ὁ σατανικὸς γέρος ἀπογειώνεται μαζί με τὰ παιδιά τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

Ὁ Ἑλ Γκρέκο γυρίζει τὸ κανόνι πρὸς τὸν ἄνθρωπο - ρομπὸτ. Μὰ καὶ πάλι χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ Ἀλλος ἔχει συνέλθει ἀπὸ τὸ χτύπημα κι' ἔχει αὐτὸς ἀπογειωθῇ!

Μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτῃ τρόμο, ὁ Δόκτωρ Φάουστ ἀπομακρύνεται ὀλοταχῶς, σκίζοντας τὸν ἀέρα με τὴν ἄσχημη, κακοφτιαγμένη σιλουέτα του. Ὁ Ἀλλος τὸν ἀκολουθεῖ.

Ὁ Ἑλ Γκρέκο στρέφει πρὸς σὰ πάνω τὴν κἀννη τοῦ κανονιοῦ, σημαδεύει καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη.

Μιὰ γαλάζια ἀνταύγεια ἀναπηδάει καὶ τινάζεται πρὸς τὰ πάνω, σὰν ἓνα ἀλλόκοτο, πελώριο δάχτυλο!

Τὸ φῶς ἀγγίζει τὸ ρομπὸτ, πού σπρωγμένο ἀπὸ τὶς κοσμικὲς ἀκτίνες, ἐκτοξεύεται πρὸς τὸν οὐρανὸ με ἀπίστευτὴ ὀρμὴ.

Ἐπειτα, ἡ τρομερὴ γαλάζια ἀνταύγεια λούζει τὸ σατανικὸ γέρο. Καὶ τότε, οἱ Ὑπεράνθρωποι κι' ὁ Ἑλ Γκρέκο, με μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ ἐκπληξί καὶ φρίκη, βλέπουν τὸ ἄσχημο κορμὶ

τοῦ Δόκτορος Φάουστ νὰ συσπᾶται ἀπαίσια!

Ἐνα ἀνατριχιαστικὸ οὐρλιαχτὸ φτάνει ὥς τ' αὐτιά τους καὶ τὸ κορμὶ τοῦ γέρου πετάει πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὁ Ἑλ Γκρέκο τὸν ἀκολουθεῖ με τὸ κανόνι, λούζοντάς τὸν ἀδιάκοπα με τὶς τρομερὲς ἀκτίνες!

Ὁ Δόκτωρ Φάουστ διαγράφει ἓνα τεράστιο ἡμικύκλιο στὸν οὐρανὸ καὶ — με φριχτὲς συσπάσεις πάντα — πηγαίνει καὶ πέφτει μέσα στὴν πόλι!

Οἱ Γυάλινες...
Γκαζές!

ΑΛΛΟΣ, τὸ μετὰλλινο ρομπὸτ, κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, κατεβαίνει σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ, μὰ, βλέποντας τὴν κἀννη τοῦ κανονιοῦ νὰ στρέφεται πρὸς τὸ μέρος του, διστάζει, γυρίζει δεξιὰ καὶ χύνεται ὀλοταχῶς πρὸς τὴν πόλι, πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε ἐξαφανιστῇ τὸ κορμὶ τοῦ Φάουστ.

— Ἑλ Γκρέκο!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ὁ Ἀλλος χαμήλωσε ἀκριβῶς στὴν περιοχὴ ὅπου ἔρρισκεται τὸ σπίτι μας! Ἄν εἶναι σὲ θέσι ἀκόμα νὰ κἀνῃ κακὸ, ἢ Ἐλσα κι' οἱ ἄλλοι κινδυνεύουν!

— Ἐμπρός!, φωνάζει ὁ Ἑλ Γκρέκο. Πίσω στὴν πόλι!

Ἀπογειώνονται καὶ κατευθύνονται πρὸς τὴ Νέα Ὑόρκη, ἀναπτύσσοντας δαιμονισμένη ταχύτητα.

Φτάνουν πάνω ἀπὸ τὴν πόλι μέσα σὲ λίγες στιγμές. Βλέπουν τώρα ἀπὸ μακριὰ τὸ σπίτι τους, στὴν ἡσυχὴ συνοικία ὅπου θρίσκεται.

Ξαφνικά, μιὰ ἐκτυφλωτικὴ λάμψη μεταβάλλει γιὰ μιὰ στιγμή τὴ νύχτα σὲ μέρα!

Μιὰ κραυγὴ τρόμου θγαίνει ἀπὸ τὰ στήθη τῶν ἡρώων μας. Ἡ λάμψη αὐτὴ εἶχε φανῆ μέσα στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ τους!...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος πετάει πρὸς τὸ φλεγόμενο φεγγάρι.

Στὸ μεταξύ, μέσα στὸ σπίτι τῶν Ὑπεράνθρωπων, ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Τσιπιτοίπιν εἶναι ζαρωμένοι σὲ μιὰ γωνιά τοῦ σαλονιοῦ, κατσούφηδες καὶ θλιμμένοι. Ἡ Ἑλσα, καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα κλαίει οἰωπηλά, γεμάτη ἀγωνία γιὰ κορούλα τῆς ποὺ εἶχε χαθῇ πάλι.

Ὁ Κοντοστούπης χώνει τὸ χέρι του στὴν τσέπη του καὶ θγάζει δυὸ μικρὲς γυάλινες σφαιρίτσες, σάν τις γκαζές μετς ὅποιες παίζουν τὰ παιδιά.

—Τί εἶναι αὐτά; ρωτᾷ ὁ Τσιπιτοίπιν.

—Στραβὸς εἶσαι; λέει ὁ Κοντοστούπης. Γκαζές εἶναι!

—Ποὺ τις θρήκες; λέει τὸ τερατάκι. Ξαναμωράθηκες. Κοντοστούπη, κι' ἄρχισες ν' ἀγοράζεις γκαζές;

—Δὲν τις ἀγόρασα!, ἀπαντᾷ ὁ νάνος ἀγριεύοντας. Τίς.. ἔκλεψα!

—Τίς ἔκλεψες;

—Ναί! Τίς πήρα ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο ! Μοῦ ἄρρεσαν καὶ τίς πήρα! Μοῦ κάνει ἐντύπωση ὅμως τί τις ἤθελε ὁ μυστήριος αὐτός Ἑλληνας τίς γκαζές! Ἴσως γιὰ νὰ κάνῃ τίποτα πειράματα...

Ὁ Κοντοστούπης σωπαίνει, κυττάζει πρὸς τὴν πόρτα τῆς θεράντας κι' ἀφήνει ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό.

—ὦχ, Παναγίτσα μου !, μουρμουρίζει. Ἀκόμα δὲ φάνηκαν ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο , ὁ Κεραυνὸς κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος, κι' ἡ Ἀστραπή, τὸ χαρι-

Πανικός έκυρξε στους κατοίκους της πόλεως!...

τωμένο κοριτσάκι εξακολουθεί να μη δείχνει σημεία υπάρξεως! "Ωχ, ή καρδούλα μου! Τσιπιτσιπί, κάνε μου μια χάρη..."

—Τί χάρη; ρωτάει το τερατάκι.

—"Ελα να παίξουμε... γκαζές!"

—"Ε; κάνει ο Τσιπιτσιπί βάζοντας τὰ γέλια. Νά παίξουμε γκαζές; Ξαναμωράθηκες, λοιπόν, πραγματικά, Κοντοστούπη;

Ο νάνος γίνεται κατακόκκινος.

— Δέν ξαναμωράθηκα!. γρυλλίζει. "Αλλά... νά, πώς νά τὸ πῶ... ή "Αστραπή χάθηκε καί, ἂν δέν ἀπασχολη-

θῶ μὲ κάτι, θά μού στρίψῃ τὸ μυαλό ἀπὸ τὴν πολλή ἀγωνία! Δέν μπορῶ νὰ υποφέρω τὴ σκέψι ὅτι ή Ντιάνα μπορεῖ νὰ εἶναι νεκρή!..." "Ωχ, ή καρδούλα μου!..."

Ο Τσιπιτσιπί, πού στό θάθος ἔχει καλή καρδιά, λυπάται τὸ φίλο του.

— Καλά, Κοντοστούπη, λέει. "Ελα νά παίξουμε! Δόσε μου τὴ μιά γκαζά! Κάθε φορὰ πού θά σέ χτυπάω ἐγώ, θά σοῦ δίνω μιά καρπαζιά καί κάθε φορὰ πού θά μὲ χτυπάς ἐσύ, θά μού δίνης μιά καρπαζιά! Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι!

Ἀρχίζουν νά παίξουν, χωρίς νὰ υποψιάζωνται τί μπο-

ρεϊ νά συμβῇ, ἂν οἱ γυάλινες σφαιρίτσες σπάσουν! Δὲν ξέρουν ὅτι οἱ «γκαζές» αὐτὲς τοῦ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο περιέχουν συμπτυκνόμενες δυνάμεις, πού, ὅταν ἐλευθερώνονται μὲ τὸ σπάσιμο τῆς «γκαζᾶς», δημιουργοῦν μιὰ θερμότητα τόσο ἐντονη ὥστε νά λυώνη κάθε γνωστὴ οὐσία!

Παίζουν τσουγκρίζοντας τὶς γκαζές τῇ μιᾷ μὲ τὴν ἄλλη καί... καρπαζώνοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ θγαίνουν ἔτσι στὴ θεράντα. Ἐκεῖ, ἀνάθουν τὸ φῶς καὶ συνεχίζουν τὸ παιχνίδι τους.

Ξαφνικά, ἕνα σφύριγμα ἀκούγεται στὸν ἀέρα κι' ἀμέσως ἔπειτα ἕνας ὑπόκωφος γδοῦπος συγκλονίζει τὴ γῆ!

Ξαφνιασμένος, ὁ Κοντοστούπης μαζεῦει ἀπὸ χάμω τὶς γυάλινες σφαιρίτσες, σηκώνεται καὶ κυττάζει πρὸς τὸν κῆπο. Βλέπει τὸν Δόκτορα Φάουστ πεσμένο χάμω, ἀσάλευτο, στὴ μέση τοῦ κήπου!

— «Α... Ἄγιοι Πάντες!, τραυλίζει. Χαθήκαμε, Τσιπιτοίσι! Ὠχ, ἡ καρδούλα μου! Ποῦ... πού νά κρυφτώ;

— Μὴν κάνης ἔτσι, Κοντοστούπη!, λέει τὸ τερατάκι. Ντὲν βλέπεις πὼς εἶναι ἀναισθητός; Μὴ λιποθυμήσης πάλι!

Ὁ Κοντοστούπης γίνεται κατὰκόκκινος.

— Ποιὸς θὰ λιποθυμήσῃ, ρέ ἐξάμβλωμα; φωνάζει. Γιὰ μένα νομίζεις πὼς φοβάμαι; Γιὰ σένα φοβάσαι πού εἶσαι

μικρὸ καὶ ἀδύναμο, μὴν τρομάξης καὶ θγάλης... τὴ χρυσή! Κύτταξε νά δῆς τί θὰ κάνω!

Γυρίζει πρὸς τὸν κῆπο καὶ φωνάζει:

— Φάουστ! Ἄν σοῦ βαστάει, σήκω κι' ἔλα νά ἀναμετρηθοῦμε! Δὲν ἀπαντᾷς, ἔ; Φοβάσαι! Δὲ σὲ ἀδικῶ ὅμως Φάουστ! Δὲν εἶναι εὐκόλο νά τὰ θάλη κανεὶς μὲ τὸν τρομερὸ Κοντοστούπη! Κάνεις τὸν ἀναισθητό, ἔ; σήκω, ἂν σοῦ βαστάει!

Γυρίζει στὸν Τσιπιτοίσι καὶ λέει μὲ καμάρι:

— Βλέπεις, παλιότερατάκι; Βλέπεις τὸν τρομερὸ Φάουστ; Τρέμει μπροστὰ στὸν Κοντοστούπη! Δὲν τολμάει νά σηκωθῇ! Κύτταξε τώρα νά δῆς.. Θὰ πὸν προκαλέσω πετώντας του τὶς γκαζές! Κύτταξε!

Σηκώνει τὶς γυάλινες σφαιρίτσες καὶ τὶς πετάει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Φάουστ.

Τὴν ἴδια στιγμή, συμβαίνουν μερικά τρομακτικὰ πράγματα.

Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κατεβαίνει σφυρίζοντας μιὰ ὀγκώδης μορφή. Εἶναι ὁ Ἄ λ λ ο ς, τὸ τρομερὸ μετὰλλινο ρομπότ, ὁ κτηνώδης μηχανικὸς ἀνθρώπος!

Προσγειώνεται κοντὰ στὸν Φάουστ, ἐνῶ οἱ γυάλινες σφαιρίτσες ταξιθεύουν στὸν ἀέρα πρὸς τὸ μέρος τους!

— Παναγίτσα μου!, ξεφωνίζει ὁ Κοντοστούπης. Ὁ... Ἄ λ λ ο ς! Χαθήκαμε! Ὠχ, ἡ καρδούλα μου! Θά..

Ἡ φωνὴ του πνίγεται στὸ

λαρύγγι του. "Ενας κρότος ακούγεται και μιὰ έκτυφλωτική λάμψη μεταβάλλει τη νύχτα σὲ μέρα στὴ μέση τοῦ κήπου!

Ὁ "Α λ λ ο ς κι' ὁ ἀναίσθητος Φάουστ τυλίγονται ἀπὸ τὶς φλόγες! "Ἐνα μουγγρητό ξεπηδάει ἀπὸ τὸ φριχτό στόμα τοῦ ρομπὸτ καὶ ὁ "Α λ λ ο ς μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα ἀπογειώνεται καὶ χάνεται σὰν ρουκέττα μέσα στὸν οὐρανὸ τῆς νύχτας!

Ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Φάουστ ἀναπηδάει ἕνα ἀνατριχιαστικό μακρόσυρτο οὐρλιαχτό, ἕνα οὐρλιαχτό πού ἔχει τόσο πόνο καὶ τόση ἀπόγνωσι ὥστε ὁ Κοντοστούπης, ξεχνᾷ τὸν τρόπο του καὶ νοιώθει τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται ἀπὸ οἶκτο γιὰ τὸν ἀπαίσιο ἐγκληματία!

Τὸ κορμ' τοῦ σατανικοῦ γέρου συσπάται, σὰν πληγωμένο φίδι μέσα στὶς φλόγες πού τὸ τυλίγουν!

Καὶ τότε, πάνω στὴ βεράντα, τοῦ σπιτιοῦ, προσγειώνονται ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Κεραυνός, ὁ 'Υπεράνθρωπος κι' ἡ Ἀστραπή.

— Πῶς ἔγινε αὐτό; ρωτᾷ κατὰπληκτος ὁ "Ελληνας.

— Ἐγώ... ἐγώ τὸ ἔκανα!, ἀπαντᾷ ὁ νάνος. Κά... κάθε φορά πού κουνᾷ τὸ χέρι μου γίνονται καταστροφές! Πέταξα δυὸ γκαζές πού ὄρθκα στὴν τσέπη σου καὶ ὕψαξε τί ἔγινε!

Τὰ μάτια τοῦ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο λάμπουν. 'Ἡ εὐκαιρία εἶναι μοναδική γιὰ νὰ ἐξοντώ-

σῃ τὸν Φάουστ, τὸ μεγαλύτερο ἐχθρὸ τοῦ κόσμου!

Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ φούχτα γυάλινες σφαιρίτσες καὶ τὶς πετάει δυὸ - δυὸ ἐναντίον τοῦ Φάουστ!

Ἀλλεπάλληλοι κρότοι ἀντηχοῦν καὶ έκτυφλωτικές λάμψεις, ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη σκίζουν τὴ νύχτα!

Τὸ κορμὶ τοῦ Φάουστ συστρέφεται μερικὲς φορές ἀκόμα κι' ἔπειτα μένει ἀσάλευτο.

"Ὅταν οἱ φλόγες σθίνουν, ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κι' οἱ ἄλλοι κατεβαίνουν στὸν κήπο καὶ θγάζουν τὸν Φάουστ ἀπὸ τὸ βαθὺ λάκκο πού εἶχαν ἀνοίξει οἱ σφαιρίτσες.

Ὁ "Ελληνας σκύβει καὶ τὸν ἐξετάζει.

— Εἶναι νεκρός!, λέει μὲ φωνὴ γεμάτη συγκίνηση. Εἶναι ὀριστικὰ νεκρός! 'Ἡ καρδιά του δὲν ἔχει μόνο σταματήσει! "Ἐχει κομματιαστῇ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ θερμότητα πού προκάλεσαν οἱ σφαιρίτσες μου, καὶ τοὺς κλωνισμούς! Φίλοι μου, ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ κόσμου δὲν ὑπάρχει πιά! 'Ἡ Ἀνθρωπότης γλύτωσε ἀπὸ τὸν Δόκτορα Φάουστ!

Γιὰ μερικὲς στιγμές, θαθεῖα σιωπὴ ἀκολουθεῖ τὰ λόγια τοῦ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Εἶναι σὰν νὰ μὴ πιστεύουν στ' αὐτιά τους. Ὁ Δόκτωρ Φάουστ νεκρός! Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ἐγκληματικὸ ἐγκέφαλο, πού τόσο πολὺ εἶχε μισήσει τὴν Ἀνθρωπότητα καὶ πού εἶχε προκαλέσει τόσες καταστροφές, εἶναι νεκρός! Οἱ κα

ταπληκτικές καὶ καταστρεπτικές ἐφευρέσεις του δὲ θὰ ἀπειλήσουν πιά τὸν κόσμο!

Ἡ μαύρη ψυχὴ του, ποὺ τόσο χαιρόταν κάθε φορά πού ἔκανε τὸ Κακό, εἶναι τώρα στὴν Κόλαση, ἀνάμεσα στοὺς σατανάδες!

Τὸ διαβολικὸ γέλιο του δὲ θὰ κυματίσῃ πιά ἄλλη φορά στὸν ἀέρα τῆς γῆς!

— Ὁ Δόκτωρ Φάουστ νεκρός!, μουρμουρίζει ἡ Ἀστραπή. Θεέ μου! Δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστέψω αὐτό! Δυσκολεύομαι νὰ πιστέψω ὅτι πῆρε τέλος ὁ τρόμερός ἐφιάλτης πού μᾶς θασάνιζε!

— Ναί!, λέει ὁ Ἐλ Γκρ ἐκ ο. Εἶναι νεκρός! Δὲν χωρεῖ καμμιά ἀμφιβολία γι' αὐτό! Φαίνεται ὅτι οἱ «κοσμικὲς ἀκτίνες» τοῦ συμπάραλιασαν τὸν ὄργανισμό τόσο πολύ, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ ἀντέξῃ ἔπειτα στὴν ὑψηλὴ θερμότητά πού προκάλεσαν οἱ σφαι-

ρίτσες μου!

— Εἶναι νεκρός!, λέει κι' ὁ Κοντοστούπης φουσκώνοντας τὸ στήθος του σὰν διάνος. Εἶναι νεκρός γιατί τόλμησε... νὰ τὰ θάλῃ μαζί μου! Τόλμησε νὰ ἀναμετρηθῇ μὲ τὸν Κοντοστούπη καὶ τὴν ἔπαβε! Τοῦ πέταξα δυό... γκαζές καὶ τὸν σκότωσα! Σκέψου τί θὰ γινόταν ἂν τοῦ πέταγα κάτι μεγαλύτερο! Ἀρχίζω νὰ φοβάμαι τὸ ἴδιο μου τὸ χέρι! Χέρι εἶναι αὐτό, μωρὲ παιδιά, ἢ... ἀτομικὴ βόμβα;

Ὁ Τσιπιτοσίπ φωνάζει τότε κοροϊδευτικά:

— Ζήτω ὁ Κοντοστούπης ὁ... ἀτομικός! Ζήτω ὁ Κοντοστούπης ὁ... Φαουστοφάγος!

— Ζήτω μου!, φωνάζει κι' ὁ νάνος μὲ καμάρι. Εἶμαι...

Δὲν προλαβαίνει νὰ συμπληρώσῃ τὴ φράσι του γιατί μιὰ βροχὴ ἀπὸ ἀπανωτὲς καρπαζιὲς πέφτει στὸ κεφάλι του!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάνου Ἀστρίτη
Ἀποκλειστικότητα «Υπεράνθρωπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

Ο Ε' Τόμος

Ὁ Ε' Τόμος τοῦ «Υπεράνθρωπου» (33—40) ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται. Φέρτε τὰ τεύχη σας γιὰ βιβλιοδέτησι γιὰ νὰ πιάσετε γειρὰ προτεραιότητος.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

ΑΝΑΣΤ. ΒΗΚΑΝ, Λάρισα: Σου έχω στείλει, αλλά φαίνεται πως παράπεσε. Σου στέλνω, λοιπόν, για δεύτερη φορά. * Τ.Δ.Κ., Λουτρα Αιδηψού: Ήην απάντησι στην άποριά σου θά τήν ὄρῃς στό τέλος τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ περασμένου τευχούς. * Κ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΟΝ, Ἀθήνας: Εὐχαριστῶ γιά τās εὐχές. Θά πάρῃς τὸ ἡμερολόγιο. * Δ. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΝ, Αἰγίων: Ἡμερολόγιο σου ξαναστείλα γιὰτί φαίνεται πὼς τὸ πρῶτο παράπεσε. Ἐξώφυλλο τοῦ Ε' τόμου νά σου στείλω μόλις τυπωθῇ. Οἱ ὑποδείξεις σου θά ληφθῶν ὑπ' ὄψιν. Εὐχαριστῶ. * Γ. ΧΑΣΑΠΗΝ, Θεσ(κ)ην: Θά πάρῃς τὸ ἡμερολόγιο. * Δ. ΒΑΣΙΛΗΔΗΝ, Ἀρχαῶθαν: Τὸ γεμάτο θαυμασμὸ γράμμα σου ἐνθουσίασε τὸν κ. Ἀστρίτη. Ὁ Κοντοστούπης σ' εὐχαριστεῖ. Σου ἔστειλα ἡμερολόγιο. Φροντίζε πάντα γιά τὴ διάδοσι τοῦ περιοδικοῦ σου. * Δ. ΚΑΚΑΛΑΜΑΝΟΝ, Μυτιλήνην: Σου ἔστειλα ἡμερολόγια. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνοιαφέρον σου γιά τὸ περιοδικό. * ΓΡ. ΠΡΩΣΤΙΟΝ, Θεσ(κ)ην: Τὸ γραμματάκι σου εἶναι ἕνα ἠθικὸ στήριγμα γιὰ τὸν κ. Ἀστρίτη. Σου ἔστειλα ἡμερολόγιο. * ΑΛ. ΜΑΝΩΛΙΔΙΗΝ, Αἰγίων: Ὁ Κοντοστούπης εἶναι θυμωμένος μαζί σου. Τὰ κατορθώματά του, λέει, εἶναι... συναρπαστικά κι' ὄχι κωμικά! Σου ἔστειλα ἡμερολόγιο. * Ι. ΝΕΟΦΩΤΙΣΤΟΝ, Πλάκα: Θά πάρῃς τὸ ἡμερολόγιο. * ΝΙΚ. ΓΑΛΑΝΗΝ, Λιανεκλάδι: Ὁ ὕψαισμός σου γιά τὸν Ἑ λ γ κ ρ ε κ ο σέ τιμᾷ. Σου ἔστειλα ἡμερολόγιο. Φροντίζε γιά τὴ διάδοσι τοῦ περιοδικοῦ. * ΧΡ. ΧΑΜΑΤΙΔΗΝ, Λάρισα: Ἡ προτίμησι τῶν παιδιῶν τῆς Λάρισας στό «Υπεράνθρωπον» δείχνει πὼς ἔχουν ἐξελιχθῇ πνευματικά. Ὁ Δόκτωρ Φάουστ εἶναι νεώτερος ἐγκληματικός ἐγκέφαλος, πού ὅπως ἐλέπει— ἐξοντώνεται ἐπιτέλους στό τεῦχος αὐτό. Σέ μερικά τεύχη θά ἐμφανισθῇ ἕνας νεὸς ἥρωας πού θά καταπλήξῃ! * Ι. ΠΑΠΑΓΩΑΝΝΟΥ, Ἀλιβερίον: Ἐστάλησαν οἱ τόμοι. * ΕΜΜ. ΠΑΜΠΟΥΚΑΝ, Πετρούσαν: Εἶναι περίεργο πὼς ἐχάθηκαν τὰ τεύχη καὶ πὼς ἔγινε ἐκεῖνο τὸ μπερδεμα. Πάντως, σου ἔστειλα πάλι τὸ 36

καὶ τὸ 37 ἀμέσως μόλις πῆρα τὸ γράμμα σου. * Γ. ΤΖΑΚΝΑΚΗΝ, Λάρισα: Τὰ τεύχη ἐστάλησαν. Οἱ 3.000 πού ἔστειλες εἶναι στὴ διαθεσί σου, γιὰτί δὲν χρειάστηκαν. Θέλεις νά σου στείλω κανένα ἄλλο τεῦχος; * Ι. ΒΑΓΓΙΤΣΗΝ, Βόλον: Σου ἔστειλα τὸ τεῦχος καὶ τὰ ἐξώφυλλα. Στείλε 4.000 δραχμές. Αἰνίγματα καὶ προβλήματα οὐκ προκείται ἀκόμα ν' ἀρχίσω νά δημοσιεύω. * Ι. ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΝ, Λεσθόειον: Εὐχαριστῶ γιά τὸ ἐνθουσιώδες γράμμα. Τὸ τεῦχος ἐστάλη. Ὁφείλῃς 2.000 δραχμές. Φωτογραφίες θά σου στείλω ὅταν ἐτοιμαστούν. * Π. ΜΠΟΤΙΝΗΝ, Ν. Πεντέλιν: Σου ἔστειλα τὸ ἡμερολόγιο. Γιά τὰ τεύχη στείλε 8.000 δραχμές καὶ θά τὰ πάρῃς. Δὲν ἀρχίσω ἀκόμα νά δημοσιεύω συνεργασίες ἀναγνωστών. * ΕΥΣΤ. ΓΙΟΚΑΝ, Τρίπολιν: Σου ἔστειλα τὸ ἐξώφυλλο. * Κ. ΛΙΝΤΗΝ, Καλαμάκι: Εὐχαριστῶ γιά τὰ ὠραία σου λόγια. Στις ἐρωτήσεις σου θά ἀπαντήσῃ τὸ μέλλον. * Π. ΠΑΤΕΡΟΝ, Κύθηρα: Εὐχαριστῶ γιά τὸν ἐνθουσιασμό σου. Τὸ τεῦχος 4 τοῦ «Τόξου» σὺ τὸ ἔστειλα, ἀλλὰ σὺ τὸ ξαναστέλνω, ἀφοῦ χάθηκε. * Ν. ΣΟΦΟΝ, Πειραιά: Εὐχαριστῶ γιά τὸ ἐνδιαφέρον σου γιά τὸ περιοδικό. * ΣΩΤ. ΚΥΡΙΑΚΟΝ, Λάρισα: Σου ἔστειλα ἡμερολόγιο. * Ν. ΚΡΟΥΣΤΟΝ Κουκάκι: Σου ἔστειλα ἡμερολόγιο. Φροντίζε γιά τὴ διάδοσι τοῦ περιοδικοῦ. * ΠΘ. ΒΑΖΑΙΟΝ, Πειραιά, Θά πάρῃς τὸ ἐνθύμιο * ΕΡ. ΚΑΠΟΓΙΑΝΝΗΝ, Χαλάνδρι: Τὸ γράμμα σου ἦταν ἀπὸ τὰ πιὸ ὠραία καὶ ἐνθουσιώδη πού ἔχω πάρει. Σου ἔστειλα ἡμερολόγιο. Εὐχαριστῶ θερμὰ γιά τὴ διάδοσι τοῦ περιοδικοῦ! * ΧΡ. ΚΑΤΣΑΚΗΝ, Ἀριδαίαν: Εὐχαριστῶ γιά τίς εὐχές σου. * Γ. ΚΟΛΛΑΝ, Κουκάκι: Σου ἔστειλα ἡμερολόγιο. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ... φιλιὰ! * Π. ΚΟΜΝΗΝΑΚΗΝ, Ἀθήνας: Σου ἔστειλα τὸ ἡμερολόγιο. * ΓΕΡ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗΝ, Τρίπολιν: Στείλε τὰ χρήματα γιά τὰ τεύχη μὲ γράμμα καὶ ἀμέσως θά σου στείλω τὰ τεύχη. Τὸ ἡμερολόγιο ἐστάλη. Εὐχαριστῶ γιά τὸ ὁμορφο

Ἀθήνας: Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές καὶ γιὰ τὸ ὁποῖον γράμμα σου. Συνέχισε μὲ τὸν αὐτὸ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό. * Αἰδαν. ἡμερολόγια. * Αἰδ. ΣΤΑΥΡΟΥΠΟΥΛΗ, Ἀθήνας: Ἐστεῖλα ἡμερολόγιο σου. * Π. ΠΑΠΙΤΣΕΛΛΗΝΗ, τὴν ἑταίρειά σου περὶ τοῦ σου: Ὁ κοντοστουπὴς σου ἀνταποκρίσεται τὴν ὑμετέρα: εὐχαριστήματα πὺν σελεσε νὰ μοῖασετὶ οὐκί σου. * Ε. Λ. Γ. Κ. Ρ. Ε. Κ. Ο. * ΛΑΡ. ΓΙΟΥΖΟΥΤΑΖΙΑΝΗ, Θεσσαλονίκη: Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές. * ΣΤΑΜ. ΔΕΛΛΗ ΚΑΡΑΜΑΝΙΔΗ, Π. ΔΟΥΡΔΟΥΜΑΝ, Ἀθήνας: Εὐχαριστῶ. * Δ. ΚΑΛΑΦΑΙΔΗ, Κερκυραῖνη: Ἐστεῖλα ἡμερολόγιο. * Ζ. ΛΟΥΔΑΡΟΥ, Πειραιά: Θὰ πᾶρῃς τὸ ἡμερολόγιο. * Δ. ΠΑΙΡΟΥΠΟΥΛΗ, Ἀθήνας: Σοὺ ἔστειλα ἡμερολόγιο. * Π. ΠΑΛΛΗΝ, Γούδα: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό. * Αἰδαν. ΔΡΥΜΙΩΤΗΝ, Λευκωσία: Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ἀραιότερες κάρτες σου. Φαίνεται ὅτι δὲ θὰ πᾶρῃς τὸ πρῶτο γράμμα σου. Τὰ θερμὰ λόγια σου με συγκίνησαν. Ὁ κοντοστουπὴς εἶναι ἐξω φρενὸν ἐναντίον σου! Δυστυχῶς δὲν δημοσιεύω παρὰ μόνον συγγράμματα τοῦ κ. Ἀστρίτη. * Γ. ΚΑΣΚΑΒΕΛΗΝ, Ἠθήνας: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια σου! Ὁ κοντοστουπὴς θώμωσας. Δὲν εἶναι, λέει, γελωτοποιός! * ΗΛ. ΜΕΤΑΞΑΝ, Καισαριανή: Ὁ ἐνδιαφέρον σου γιὰ τὸ περιοδικὸ μὲ συγκινεῖ. * Ν. ΚΟΥΤΕΝΤΑΚΗΝ, Ἀθήνας: Σοὺ ἔστειλα ἡμερολόγιο. * ΧΑΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΙΔΗΝ, Ἀμφιάλην: Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές καὶ τὰ καλὰ λόγια. Θὰ πᾶρῃς τὸ ἐνθύμιο. * ΕΜΜ. ΦΩΤΙΟΥ, Ι. ΣΙΓΑΝΟΝ, Μυτιληνούς: Σάμου: Ἀναγνώστες σὰν ἐσὶς τοὺς δύο εἶναι καύχημα γιὰ τὸ περιοδικό! Ὁ καθένας θέλει ἔχει δικαίωμα νὰ πῇ πῶς ἔχει τὴν πρώτη κυκλοφορία, μὰ γιὰ τὸν «Υπεράνθρωπο» δὲ χρειάζεται νὰ ποῦμε τίποτα: Τὸ λένε μόνοι τοὺς τὰ πράγματα πῶς ἔχει τὴ μεγαλύτερη κυκλοφορία ἀπὸ τ' ἄλλα περιοδικά! Ἡ καθυστέρησις ὀφείλεται στὴ συγκοινωνία. * Γ. ΠΑΥΛΟΥ, Λάρνακα: Σοὺ ἔστειλα ἡμερολόγιο. * Β. ΒΟΓΑΖΙΑΝΟΝ, Δράμα: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ θερμὰ λόγια. * ΕΛ. ΠΕΝΤΙΤΣΕΛΛΗΝΗ, Θεσσαλονίκη: Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές. Σοὺ στέλνω τὰ ἐξώφυλλα. * Ι.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀνατολὴν Ἰωαννίνων: Σοὺ ἔστειλα τὸ ἡμερολόγιο. * ΝΙΝΙΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΗΝ, Λαμία: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ συγχαρητήρια καὶ γιὰ τὶς εὐχές. Σοὺ στέλνω τὸ ἡμερολόγιο. * ΓΕΡ. Π. ΣΥΝΟΔΙΝΟΝ, Ἀθήνας: Ἡ ἐπιθυμία σου νὰ ἐκδίδῃς ὁ «Υπεράνθρωπος» δύο φορές τὴν ἑβδομάδα δὲν μπορεῖ νὰ εκπληρωθῇ πρὸς τὸ παρὸν γιὰτὶ ὑπάρχουν πολλὰ φτωχὰ παιδιά ποὺ μὲ δυσκολία ἐξοικονομοῦν τὶς 2.000 κάθε ἑβδομάδα. Ἐλπίζω ὅμως στὸ μέλλον νὰ γίνῃ καὶ αὐτό. * Δ. ΚΟΛΛΙΑΝ, Ν. Φάληρον: Σοὺ ἔστειλα ἡμερολόγιο. * ΛΟΥΚΑΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΑΓΓ. ΑΛΕΞΙΟΥ ΛΙΑΝΟΚΛΑΔΙ: Ὁ ἐνθουσιασμός σου μὲ συγκίνησε. Σὰς ἔστειλα ἡμερολόγιο. * Ν. ΒΑΚΙΡΤΖΗΝ, Μυτιληνὴν: Ὁ ἐνθουσιασμός σου γιὰ τὸν Ἑλληνα Ἐ. Λ. Γ. Κ. Ρ. Ε. Κ. Ο. εἶναι τιμητικὸς γιὰ σένα. Ὁ κοντοστουπὴς σὲ καλεῖ στήν Ἀθήνα γιὰ νὰ... πυγμαχῇσεται! Σοὺ ἔστειλα ἡμερολόγιο. * ΑΝΑΣΤ. ΜΟΥΣΤΑΚΙΔΗΝ, Βόλον: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ θερμὸ σου γράμμα. Τὸ τεῦχος καὶ τὰ ἐξώφυλλα ἐστάλησαν. * Ν. ΠΑΓΑΝΟΠΟΥΛΟΝ, Ζάκυνθος: Σοὺ ἔστειλα ἡμερολόγιο. * ΓΡ. ΒΕΖΙΡΤΖΗΝ, Ζάκυνθος: Ὁ κ. Ἀστρίτης σὲ εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ γιὰ τὴ φωτογραφία. Σοὺ ἔστειλα ἡμερολόγιο. * Κ. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΝ, Ζάκυνθος: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ὥραία λόγια. Κονκάρδα θὰ σοὺ στείλω ὅταν ἐτοιμαστοῦν. Στὸν φίλο σου Γ. Τσουκαλά ἔστειλα ἡμερολόγιο μὰ ἀφοῦ δὲν τὸ πᾶρῃς τοῦ ξαναστέλνω. * Δ. ΤΟΔΟΥΛΟΝ, Ζάκυνθος: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ συγχαρητήρια. Σοὺ ἔστειλα ἡμερολόγιο. * ΑΝΤ. ΜΑΓΔΑΛΗΝΟΝ, Ζάκυνθος: Τὸ γράμμα σου μὲ ἐνθουσίασε. Σοὺ στέλνω τὸ ἡμερολόγιο. * ΣΠΥΡ. ΚΟΝΤΟΜΑΡΗΝ, Ἀθήνας: Τὸ γράμμα σου ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ μοὺ δίνουν κουράγιο στὴ συνέχισι τοῦ ἔργου μου: Συνέχισε μὲ τὸν ἴδιο ζῆλο τὴ διάδοσι τοῦ περιοδικοῦ. Σοὺ στέλνω ἡμερολόγιο γιὰ δευτέρη φορά. * ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ, ΡΟΥΛΑΝ καὶ ΛΙΤΣΑΝ ΚΑΜΠΟΥΡΑΚΗ, Γλυφάδα: Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὶς εὐχές σας! * Γ. ΣΙΜΟΝ, Πειραιά: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Σοὺ ἔστειλα ἡμερολόγιο. * Γ. ΚΑΡΙΚΟΝ, Γ. ΧΡΥ

ΣΑΝΘΑΚΙΔΗΝ, ΑΝ. ΜΠΟΥΣΜΑ-ΔΗΝ, Β. ΑΣΠΡΟΥΚΟΝ, Β. ΓΕΙ-ΨΑΝ, Κ. ΔΙΜΟΥΛΑΝ, ΛΕΩΝ. ΔΙ-ΜΟΥΛΑΝ, Κουλούραν Αιγίου: Συγχαρητήρια για τη διάδοσι του περιοδικού! Μπράβο! Σας στέλνω ήμερολόγια. * Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΝ Κερατσίνι: Σοῦ ἔστειλα ήμερολόγιο. * Φ. ΜΑΥΡΙΔΗΝ, Παγκράτι: Εὐχαριστῶ γιά τίς εὐχές. Σοῦ ἔστειλα ήμερολόγιο. * Α. ΠΟΘΟΝ, Κ. ΣΩΤΗΡΧΑΙΝΑΝ, Ἀθήνας: Εὐχαριστῶ ὅ Κοντοστούπης θέλει νά σᾶς δῇ νά σᾶς δώσῃ ἕνα... χέρι ξύλο! Σας ἔστειλα ήμερολόγια. * Β. καί Δ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Κάρυστον: Εὐχαριστῶ γιά τὰ συγχαρητήρια. Σας ἔστειλα ήμερολόγια. * ΤΑΚΗΝ ΓΡΙΗ ΓΟΡΙΑΔΗΝ, Μ. Πεῖκο: Εὐχαριστῶ γιά τίς εὐχές καί τὰ θερμά λόγια. * ΗΛ. ἈΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Αἰγάλεω: Εὐχαριστῶ. Ἡ ὑποδειξίς σου θά ληφθῇ ὀπ' ὅσῃ ἐν καιρῷ. * Γ. ΧΑΡΒΑΛΙΑΝ, Κηφισιάν: Ἡ προτίμησί του στόν «Υπεράνθρωπο» δείχνει πῶς εἶσαι ἀνεπτυγμένος πνευματι-

κῶς. * ΣΤ. ΚΑΤΣΙΚΟΓΙΑΝΝΗΝ, Ἀθήνας: Ὁ Κοντοστούπης σέ περιμένει, λέει! Σέ περιμένει ἀνυπόμονα γιά νά σοῦ δώσῃ... τέσσερα χαστούκια! * Γ. ΓΙΟΥΝΤΖΗΝ, Τρίκαλα: Σοῦ ἔστειλα ήμερολόγιο. Τό πρῶτο γράμμα σου δέν τό ἔλαβα. * Γ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ, Ἀθήνας: Εὐχαριστῶ γιά τίς εὐχές. Σοῦ ἔστειλα ήμερολόγιο. * ΑΛΕΞ. καί ΑΝΤΩΝ. ΒΡΑΤΣΑΛΗΝ, Νεοχώρι Ρόδου: Εὐχαριστῶ γιά τό ὠραιοῦ σας γράμμα. Σας ἔστειλα ήμερολόγια. * Ι. ΚΑΚΑΪΔΗΝ, Καλλιθέαν: Σοῦ ἔστειλα ήμερολόγιο. * ΒΑΣ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀθήνας: Σοῦ ἔστειλα τό ήμερολόγιο. * ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ ΒΕΡΕΑΝ, Ἀθήνας: Ὁ Κοντοστούπης εἶναι θυμωμένος μαζί σου. Ἐχει πληροφορίες ὅτι δέν τρώς, κι' ὅταν δέν τρώς, λέγει, θά γίνῃς κι' ἐσύ κοντοστούπα, ἀσχημ, καί μέ μεγάλη μύτη. Φρόντισε πρῶτα νά τρώς καί μετά νά διαβάζῃς τὰ μεγάλα του κατορθώματα.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Ὁ Κοντοστούπης, ὁ... με γάλος ἥρωας πού... καταλάθος σκέτωσε τὸν τρεμερὲ Δέκτορα Φάουστ, τὸ παίρνει πὸ λὺ ἐπάνω του καὶ γίνεται ὁ περβολικὰ τολμηρὸς! Ἔτσι, στὸ ἐρχόμενο τεῦχος πὺ ἔχ ει τὸν τίτλο

Η ΓΡΟΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ

ὁ κομικὸς νάνος πέφτει σ τὰ χέρια τοῦ Ἄ λ λ ο υ καί.. τραβάει τὸν παθῶν τοῦ τὸν τάραχο, ὥσπερ ἐπεμβάινει ὁ Ἑ λ Γ κ ρ ε κ ο κι' ὁ γι γάντιος ἄνθρωπος - ρομπὲτ δοκιμάζει γιὰ πρώτη φορὰ τ ἡ γ ρ ο θ ι ᾶ τ ο ῦ Ἑ λ λ η ν α! Στὸ τεῦχος αὐτό, πὺ κ ἀνένας δέν πρέπει νά χάσῃ, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ ε κ ο ἀνακαλύπτει τὸ μυστικὸ τῆς δυνάμεως καὶ γίνεται δυνατὸς σ ἂν τὸν Ὑπεράνθρωπο... ἴσως καὶ πὺ δυνατὸς!

Διόξ σας

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έβδομαδιαίον Περιοδικόν

Ήρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμώνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησία δραχ. 110.000

Ἑξάμηνος δραχ. 55 000

Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ:

Ἑτησία δολλάρια 7

Ἑξάμηνος δολλάρια 4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ΔΗΣ, Σφιγγὸς 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ.
Θησεως 323. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΥΔΑΚΗΣ,
Πέτρας 29.

Ἀριθ. 41 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθηναί
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

Εμπεσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγὸς 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθηναί

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

ΕΞΕΔΟΣΘΗΣΑΝ

1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ Γῆ
κινδυνεύει!	21) Βασιλιάς τῶν Ἑρυθροδέρμων.
2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.	22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἑ-
λέφαντα.
3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων Δί-
σκων.	23) Ἡ Ἀστραπὴ ἐπιτίθεται.
4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.	24) Στὴν Ἀγκαλιὰ τῶν Ἑρπετῶν.
5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.	25) Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεραν-
θρώπος.
6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.	26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων.
7) Σύγκρουσις Γιγάντων	27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑπε-
ρανθρώπων.
8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει.	28) Στὴ χώρα τῶν Κεντάυρων.
9) Κεραυνὸς, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.	29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου
Ὑπερανθρώπου.
10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.	30) Ἡ Προδοσία τοῦ Κεραυνοῦ.
11) Οἱ Ἀετοὶ ἐφορμοῦν!	31) Οἱ Φτερωτοὶ Μονομάχοι.
12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου.	32) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πλανήτη
Κρόνου.
13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.	33) Ὁ Μεγάλος Ὅρκος.
14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.	34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!	35) Ζωντανὴ Παγίδα.
16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.	36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν.
17) Ἀστραπὴ, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.	37) Ὁ Ἀόρατος Ἄνθρωπος
18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ	38) Ὁ Πράσινος Τρόμος.
19) Ὁ Ἀρχὼν τοῦ Κόσμου.	39) Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλεθροῦ.
20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὁκεανῶν.	40) Οἱ Μαῦροι Ἐωσφόροι.
	41) Ὁ Θάνατος τοῦ Φόουστ.

Οἱ τόμοι τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Α' (τεύχ. 1—8) — Β' (τεύχ. 9—16) — Γ' (τεύχ. 17—24)

καὶ Δ' (τεύχ. 25—32)

πωλοῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μὲς

ΛΕΚΚΑ 23

ἀντὶ δραχ. 20.000 ἕκαστος

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΡΥΠΗΣ

..... σωξέρ!

ΕΙΜΑΙ Ο ΑΣΣΟΣ
ΤΩΝ ΣΟΦΕΡ!

ΕΙΜΑΙ
ΑΦΘΑΣΤΟΣ!

ΕΙΜΑΙ
ΑΕΥΓΚΡΙΤΟΣ!

ΕΙΜΑΙ... ΕΙΜΑΙ...
ΧΑΘΗΚΑ! ΤΟ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΕΓΙΝΕ
ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ!